

PHONG-HOÀ

16

TUẦN BÁO RA NGÀY THỨ SÁU

trang

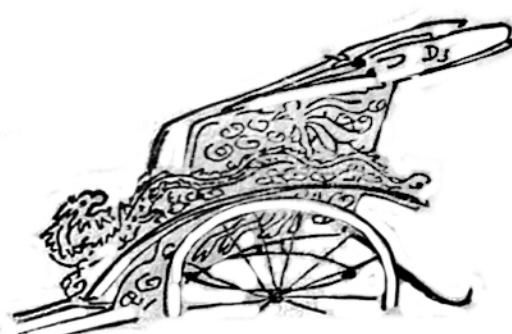
TÒA SOẠN VÀ TRỊ-SỰ
số 1, BOULEVARD GARNOT - HANOI
FONDATEUR DIRECTEUR POLITIQUE
NGUYỄN - XUÂN - MAI

DIRECTEUR :
NGUYỄN - TƯỜNG - TAM

GIÁ BÁO ĐỒNG LÝ TƯƠNG NGOẠI QUỐC

1 năm	3p00	5p00
6 tháng	1. 60	2. 60
3 tháng	0. 90	1. 40

ADMINISTRATEUR GERANT
PHAM-HUU-NINH7
SCL

Cánh thi cánh, bùn lầy và nước
đọng.
Đất thi nghèo vất và làm quanh
núm.
Hết nắng thi lại gió rét cảm cảm.
Vẫn nhem nhuốc vẫn thân trần
như rộng.

THƠ MỚI

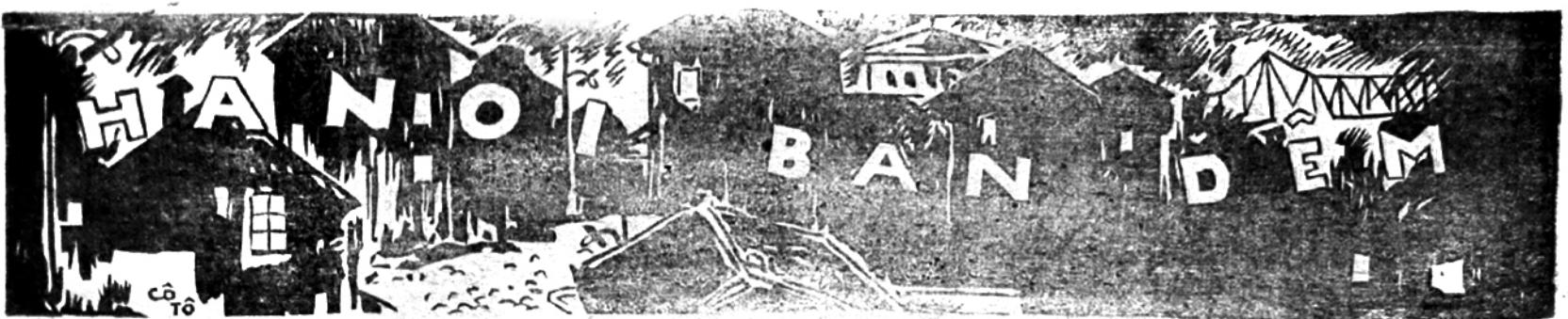
DAN QUÉ

Ngày ngày trên ruộng chân tay
làm
Đêm đêm về gian nhà tối tăm.
Giường nan bần thiu, chiếu hôi
hám.
Bố eu, mẹ đi rúc vào nấm.

Bàn trèo trán trường lán ra đất,
Đứa thi gãy cõm, đứa bệnh tật.
Cô sống cầm hơi chờ khỉ nhớn.
Lâm thân trâu cho trộn đời khốn
nạn.

Bọn đàn anh thời chúa đầu cầm
cõi.
Tranh nhau thủ lợn với phao cầu.
Theo là nahi quèn, nghỉ những
truyện đâu đâu.
Riêng mình thù, không biết là
dân khố.

TÂN VIỆT

Phóng-sự của TRÀNG-KHANH và VIỆT SINH

Cô bé mười ba

Anh xe kéo chúng tôi đến gian hàng
giấy cũ sỉ trong hội chợ rồi gác cảng xe
trên bờ kè đỗ xuống.

— Các thầy chờ con ở ngoài này để
con vào gọi cô ấy ra.

— Thế đê chúng tôi đi vào với.

Anh xe vội hấp tấp nói:

— Ấy chết không được. Cô là con
nhà tử tế, các thầy vào bây giờ người
nhà họ biết thì hỏng mất.

Rồi chẳng đợi chúng tôi trả lời, anh
xe chạy ngoặt vào một cái ngõ con biển
mất. Chúng tôi đưa mắt nhìn nhau, rồi
cũng rảo bước, bước theo.

Hết cái ngõ lùm tháp tối tăm: chúng
thế mà chẳng thấy anh xe đâu cả. Chân
chúng tôi giẫm lên những đồng lù lù
đen, mùi hôi hám sông lèn sắc sưa, có
lẽ chỗ nay là chỗ ban ngày họ vẫn đỗ
giác.

May có ít bóng trăng mờ, nên chúng
tôi cứ vụn nhau mà đi. Xa xa như có
mặt nước long lanh, hai bên mây giăng
tre cao, u uất. Tiếng chó sủa vang làm
cho chúng tôi tưởng mình đang đi ở
vùng nhà quê xa hòn tính.

Quanh quẩn mãi trong bãi cỏ, chúng
tôi mới lần đến bờ một cái lạch con.
Qua tấm ván bắc ngang, mới thấy một
con đường nhỏ hẹp dập đến một chiếc
lều tranh. Bấy giờ chúng tôi mới nghe
thấy tiếng anh xe, hình như đang nói
truyện với người trong nhà đó:

— Mở cửa lên nào!

— Khách ta bay tay?

Tiếng anh xe dép:

— Ta mà, Cái Thanh có nhà không?

Anh xe quay lại, chợt thấy chúng tôi
tiến đến, dừng lặng yên nép vào bên
cửa. Trong lều đèn thấp sáng lên. Tôi
cúi mình nhẹ khe cửa nhìn vào: một
cái giường buông màn kệ sát tường:
cửa móm mở, một cô bé còn tóc dề sõa,
mặc chiếc sơ mi trắng hở ngực, đang
quay lại lạy một cô khác giày.

Một lát, cửa mở: một người đàn ông
lực lượng, quần trắng, áo cánh đen, thò
đầu ra nhìn chúng tôi từ đầu đến cuối,
rồi bình như bắt đắc dĩ nói vào nhà.

— Mời hai thầy ngồi chờ...

Nhiều ngược nhín suối, không biết
anh ta mời ngồi xuống đâu: cả gian
nhà có dột mồi cái giường buông màn.
Có bể lúc này thấy tôi nhìn đến, vội
đóng ập cửa màn, chui tội vào trong.

Mấy phút yên lặng, khó chịu, như hai
bên cùng đang giữ thế thủ. Anh chàng
đeo đèn lồng giấu mình là anh các cô
trong màn, rồi ra vẻ đứng đắn, lè phép
mời chúng tôi đợi một chút, anh sẽ gọi cô
em giày để chúng tôi xem mặt.

Đang luống cuống, anh xe tuy leo dở ngay
lời:

— Bác cứ cao cõi Thanh đi là được.
Rồi quay lại tôi, anh tên:

— Tùm thiệp, người « gioong » lâm,
mà thật sự tình.

Anh Khanh mím cườiira ý nghĩ hoặc,
rồi vội đáp:

— Thế thì mau lên chứ!

Thấy cái không khí khó thở trong căn
nhà chật hẹp lùm tháp, chúng tôi bước
ra ngoài.

Một lát, cô Thanh trang điểm bước
ra: dưới bóng trăng tròn xinh xinh
xinh, nhưng sao bé quá thế, chỉ độ
mười ba, mười bốn tuổi là cũng, tròn
như đứa trẻ con vậy — mà chính là đứa
trẻ. Trời ơi! Thế mà dã...

Tôi đang ngắm nghả, anh Khanh thích
tôi rồi ghé tai nói khẽ:

— Cô nhẽ khá đấy.

giày kêu rú lên một tiếng, tiếng kêu ú ú
như tắc ở trong cổ.

Cô câu!

Không biết tại sao tôi ghê sợ, lùi
đứng giày.

Cô Thanh vẫn ú ú lắc đầu, tay
chỉ vào mõm. Hai lông mày cau lại,
như bức tức, rồi nghiến răng rít lên.
Tôi nhìn kỹ, không phải là cô Thanh
xinh như trước. Bây giờ là một cô bé
cảm, vất vả, một con dê...

Tôi quay mặt đi không nỡ trông cái
cành thương lâm ấy...

— Gái nào?

Người kia rít lên:

Gái tôi dem đến chứ gái nào, anh
mang nó đi đâu? già tôi đây!

Anh bối lèo giọng vừa gắt vừa điệu
một cách đều già:

— Cái bắc này mới hay chứ. Bác có
giết ở đâu lại thi bác giữ chứ, tôi biết
dẫu..

Người kia như không muốn nghe, cứ
vò đầu vò tai rên rỉ:

— Không... Không..., anh già tôi
dẫu,

Tôi lùi lại một bước: Từ nhiên trong
anh ta tôi nghe ngay đến những người
điển trong nhà thương bio-hộ, cũng
cứ vui song sắt nhín ra ngoài mà kêu gọi
như thế.

Anh bối nhún vai như có ý thương
hại rồi vẩy chúng tôi đi:

— Thôi mặc khanh, bài thầy đi.

Ra đến đầu cầu thang, anh bối quay
lại nhìn chúng tôi rồi buông ra tiếng cười
khúc khích. Tôi ngạc nhiên, tay nắm
tay tôi nói:

— Thầy không biết đi chơi cũng có
lầm anh ơi, đừng làm...

Rồi lại cười ngặt nghẽo.

Tự nhiên tôi hiểu, phả, cảnh anh
bối này... chính nó đã rủ đứa con gái
kia đi khách khác, chính nó lừa..

Tôi nắm chặt lấy tay anh bối, giằng
từng tiếng:

— Con kia đâu?

Anh bối giơ tay chỉ:

— Ở ngay phòng bên cạnh chứ đâu,
— Khổ natos!

Tôi buông tay. Tôi thấy anh Khanh
thông thả dê tay lên vai tôi, tôi nén giận
quay lưng đi.

Nghỉ đến anh ở buồng cuối mà
thương hại. Có lẽ ký cóp hàng tháng
mới đã trả số tiền một đêm ân ái với
người vẫn ước nỗi. Thế mà tháng bối
nợ lừa, nợ rủ con kia đi khách khác,
mà lại ngay ở buồng bên cạnh! Rồi nó
lại dê người ta kêu gào khản cổ hót
tiếng đồng hồ...

Thấy chán, chúng tôi rủ nhau ra
và trong đó chỉ thấy binh ảnh cô bé
cầm lấy tay chỉ vào miệng và nén
tai như còn vang vang tiếng gọi thầm
thiết:

— Anh bối ơi!...

Thôi ta đi...

Sau khi ngã giá ba đồng, chúng tôi
giết cô Thanh theo con đường cũ ra

Dưới ánh sáng ngọn đèn điện trong
phòng, cô Thanh lấy hai tay che mắt
cho đỡ chói rồi cúi đầu ngồi lặng yên,
chẳng nói chẳng rằng... Tôi trông cô mà
thương hại: người sao sao như ốm
yếu, thân hình mảnh dẻ, cái áo lụa mặc
ngoài như rộng thênh thang.

Mười ba, mười bốn tuổi! Nếu không
truy lạc vào đây, biết đâu không đang
là một cô bé trong sạch, ngày thơ?

Tôi vùi vai dìu dàng hỏi:

— Em Thanh, tên thật em là gì?

Cô Thanh đưa mắt nhìn chúng tôi,
không giả nhời. Trên nét mặt, thoáng
qua có cái vẻ lạ lùng, bí mật.

— Nói đi, em tên mấy?

Thanh vẫn lặng yên lắc đầu.

Gạn hỏi mãi, Thanh cũng vẫn im,
chỉ thỉnh thoảng lại nhìn chúng tôi sẽ
mim cười... Lại cái vẻ lạ lùng ấy thoáng
qua...

Tôi tức mình, vừa lay cô Thanh vừa
gắt:

— Thị nói đi nào! ai giết dâu mà sợ!

Nhung không công hiệu! cô Thanh
binh như nhất định không nói. Thấy
tôi ra ý giờ rồi, cô giơ tay như cô
van xin... đổi mặt trông như sợ hãi...

Anh Khanh bước lại gần:

— Sao cô khinh người thế?

Bỗng nhiên anh Khanh giơ tay vào
mạnh một cái; cô Thanh vùng đứng

Tiếng gọi đêm khuya

Anh Thanh bỗng đặt tay lên vai tôi,
rồi ra hiệu kêu im. Ba chúng tôi cùng
lắng tai nghe: dỗ dưng nhà, có tiếng
ai gọi, gọi mãi.

— Anh bối ơi!

Năm phút, mười phút khôn rút,
Tiếng gọi dã khản, như hét sục, hét bối
tbám biệt, rồi sẽ dần... như mất đi
trong quãng đêm khuya yên lặng.

— Anh bối ơi!

Chúng tôi rùng mình nhau nhau.

Lặng im một lúc nữa, rồi tiếng kêu
lại nồi lên, nhưng lần này nhỏ và rên
rỉ...

— Ta ra xem,

Anh Khanh vung móm cửa, rồi ngo
dầu ra nhà hiên tôi. Vừa lúc ấy, thấy
anh bối xâm hai tay chấp sau lưng,
đứng đinh ở dưới cầu thang bước lên,
vừa di vừa huýt còi, ra giáng ung dung
lâm. Tôi vội nói:

— Nay anh bối. Ra buồng cuối xem
có ai gọi kia kia.

Anh bối mím cười trả lời:

— Được, được.

Rồi đi về phía đầu nhà. Tôi và
anh Khanh cũng cùng giắt tay nhau
đi theo, đầu gian buồng cuối.
thấy đèn điện vẩn sáng. Sau cháo song
cửa sổ, một người đàn ông, đầu tóc
rối bù, hai tay vén chật lấy song sắt
như muốn lay chuyền phá ra. Thấy
anh bối và chúng tôi, anh ta ngừng
đầu hỏi:

— Gái tôi đâu?

Anh bối ngân nga đáp:

(Còn nữa)

Trường cổ tân thời

CỦA TÚ LY

HỘI THỦ NHẤT :
Tranh ăn tiên phong
 Cảnh thứ hai : giáo trưởng
 Vai trò : Cụ Hoàng-tăng-Bí ; chủ trại
 Hồng-hoang

Tham mưu : Ông Vĩnh, ông Hiếu
 Chư vị : Ông cù Trạc, ông Nguyễn-công-Tiêu, ông Nguyễn-tiễn-Lăng v.v.
 Chủ trại Hoang, tham mưu Hiếu, Vĩnh
 ra ngồi trong trường bàn việc quân.

Chủ trại Hoang bạch — Nay bài tham mưu ôi ! mưu toàn chước qui, tính dã kỵ càng, nay ba ta đến chốn giáo trưởng chon lầy kẽ thay ta công kích.

Cười — Ha ! Ha ! lèng hung rúe mới
 gọi jeng hung, chư vị dẫu chết hết,
 ta đây cần phải sống !

Hai tham mưu bạch — Tân — Dạ, dám
 thưa chủ trại, như chủ trại : anh hùng
 kỵ kiệt, trí cả tài cao, nay chủ trại, đã
 rắp định mưu săn, thật là hon bạn tôi
 người phàm mắt thịt.

Ba người đồng thanh ngâm :
 Mưu sâu dã định sẵn rồi,
 Một chết đồn lịnh hai thời thua quân.

Nào cần chi đến lũ quân
 Miễn ba ta được tấm thân an nhàn.

Chủ trại Hoang bạch — Thết ! Bờ
 quân ! (da da !)

Cấp tinh chư vị lai tựu giáo
 trưởng, nghe ! (quán dạ, rồi vào)

Chư vị ra sáp hanger hai bên.
 Đồng bạch — Dạ, dám tâu chủ trại,
 chúng tôi vò hầu.

Chủ trại Hoang bạch Tân : Chư
 vị ! Hảo a ! Anh hùng tự lầu, trong
 tri nhất mèn, bấy lâu nay trên chốn văn
 dân, vẫn ngang dọc, khua múa mì ;
 Giữ cơ nghiệp mấy rang sáo cũ, lại
 cùng chung gây đức quốc-hôn, nhưng
 bảy giờ nần quốc túy bảo tồn, đương
 sập bị lung lay vì Phong-hóa. Nên ta
 phải chiêu binh mãi mã, vũ đục thành h
 nên mới khởi thế công, chư vị khá
 cùng ta rốc một lồng, mà giúp mồ ra
 tay tru khứ.

Thết — Nhưng rúe mà, còn mốt điều
 hơi khó, là chọn kẽ tài lịnh chúc tiên
 phong.

Cười — Ha ! Ha ! Chư vị đều là
 giòng giỗi anh hùng, cũng vì thế khó

Lê Công Đắc

phản bẽ hơu kém. Nên hôm nay, mồ
 muốn xem chư vị, thử tài chơi trên
 chốn giáo trưởng, xem ai người xuất
 sắc, giỏi giang, xem ai kẻ đại ngôn hùng
 biện.

Tả tham mưu Hiếu bạch — Trên chủ

trại, lệnh dà ban xuống, chư vị
 khà tua đầu súc thử tài, hế ai vẫn vỗ
 toàn tài, chủ trại sẽ ra ân trọng thưởng
 sẽ lịnh chúc tiên phong đại tướng, chén
 rượu ti ta lại mừng thêm.

(quán ra rót rượu vào chén)

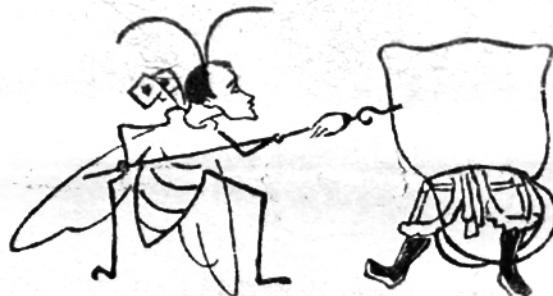
Nguyễn-Phùng ra bạch — Dạ, dám
 bầm chủ trại, như tôi này :

Tổ Dân

Tân — Trên dân ngôn luận, chưa
 tiếng chưa tần. Xong bấy lâu nay xuất
 được mồ vǎn, không Tây, không Tầu,
 không Nam, không Nhật, chỉ đặc sắc là
 vǎn bi đặc, có thể đem ra đánh thuốc
 quân thù. Chúng nghe vǎn sě ngǔ rǔ,
 egǔ rǔ, tôi chí việc chói gó vě nộp.

Việt-An ra bạch — Tân — Dạ ! Dạ !

Nguyễn Tiên Lãng và Hy Tống

Khép nép oghiêng minh tiện, thiếp, cùi
 dâu xin với chúa công, cho thiếp ra
 đánh quân oghiêng theo chồng, cũng phu
 tướng đồng tam hiệp lục. Nếu chồng thiếp
 vẫn chưa đủ sức, cho ngobiж kia ngù lóc
 ngù lắn, thời thiếp dày sě mồ nát lợ
 vǎn, chúng nó sẽ bị hơi chêt rガt.

Ngâm — Xưa nay thuận vợ thuận chồng
 Đánh dâu dặng đó, ai hỏng ăn ta.

Chủ trại Hoang — Hảo a, khà khen
 cho nhì nǚ, chẳng hò danh canh quốc
 anh hùng.

Việt-An — Vậy thời xin Chúa công
 chao ấn tiên phong, cho vợ chồng thiếp
 lập công báo nghĩa.

Lê-công-Đắc ra bạch — Thết — Khoan
 khoan dâ, dì dâu mà vội, vợ chồng
 người dâu chơi được với ta ; bọn người
 tài không chối nỗi con gà, thế cảng rắp
 ra tranh trường án.

(chò váo chủ trại)

Tân — Dạ, dám bầm chủ trại, tôi này
 giáo-sư thập cảm, Lê-công-Đắc đại danh
 Tài lò mò biết tiếng la-tinh, sức bộp bộ
 thông vǎn Hi-lap. Đem tài mọn quyết
 ra giẹp oghiêng, hiến thân bèn phò chủ
 lập công, sǎn-hai con súc vật lă lùng,
 đem ra trận ắt là lợi hại.

Thết — Xin trinh chủ trại coi : gấu
 này hơu móm, gá nõ ba chán, quan oghiêng
 khác trông thấy là tần ngẩn, giương mắt
 chõa dặng mà ngâm nghĩa, Tiêu trưởng
 lửa khít bắt ý, đánh bâ đầu thực dể
 như chơi.

Ngâm — Ta là sự lạ trên đời,

Chẳng gần chẳng dở ai người biết ta.
 Kia như con gấu, con gà,

Bon chão hai cảng, ai là người xem.

Thết — Rúe mà như tôi dò có dặng
 làm tiên phong không ạ, chủ trại ?

Nguyễn-tiêng-Lãng ra bạch

Tan — Lê-công-Đắc khoe tài đòn
 lược, nhưng xem còn kém bước tôi xa,

Hưởng — Như tôi đây mới thực gọi
 là : trong « sô mộng » vẫn vỡ khóc mướn,
 khóc hoa xeon tày rung, khóc nước
 Hy-lap tàn — ra trận tiền chỉ việc khóc
 chàng, oghiêng thường bại lùi không nô
 danh.

Ngâm — Rúe như con họa mi, nó kêu,
 nó hót, nó nhảy nhót ở trên cành me.

Ngâm giǎn — Rúe kia như cái con ve
 sầu, nó ngâm, nó rít, nó khóc thút thít
 trong đám cỏ già.

Ông Salavin, cù Kim Chi ra bạch

Đắc lục chán đặc lực, khoái tâm
 thi khoái tâm ! Lãng vǎn nhân thực
 đáng vi tiên phong, tài khóc quấy mấy
 anh hùng dám đọ.

trâu tôi sẽ lật van, nghịch tuồng thực sẽ
 thâu làm tôi tớ, khi ấy sẽ tùy cơ đổi phô,
 lúe bắt ngò rinh cảo trộm chơi. Một

Nguyễn Công Tiêu

vết răng nô cũng bô đài, dò là phép
 trận & xuất kỳ bất ý.

Ông cù Dương-bà-Trạc ra bạch.

Ngâm : — Ở đời muôn sự của chung
 Hòn nhau một tiếng anh hùng nà thải

Thết — Thân công lý giữ vững quyền
 thưởng phạt, duoc nhân tạo soi tố lối
 sī cuồng

Cười — Ha ha ! các anh thời như rác
 như rơm, sao cũng dám khua mõm
 múa mõ. Thời thôi, chờ múa riu qua
 mít thợ, đánh trống lừng qua cửa thiên
 lôi a !

Chò vào Hoang chủ trại nói — Dạ !
 dám bầm chủ trại, cái tài tôi chủ trại
 dã rõ ; vẫn kêu như lệnh vỡ, ý tưởng
 lại rõ ràng, lại thêm tài biết tiếng
 Quảng-dông, tiếng Anh-cát-lợi cũng
 thuộc lòng như cháo. Nếu chủ trại ngò
 tôi nói lão, xin hỏi ông Bộ-Linh sẽ hay

Cười nói — Ha ha ! Như ta nay : Đại
 giá khoan mục, cù nhau, pao bảng xuâ
 thán, chủ trại mà dốc xuất tam quân,
 lão tướng nguyện tiên phong lĩnh á

Ngâm : Rằng ông vẫn bí hơn người,
 Hòn ai nhung cũng như tôi là cùng

Ông Trinh-dinh-Ru ra bạch

Thết — Cù Trạc chờ thị hàng quá lầm
 trong tam quân còn có mồ dây !

Tân — Rúe như ta : vẫn vỗ toàn tài,
 tay i ho tham bàn, tay dâ dỗ diễn bâng
 sơ học, còn nhò dâ chiêm bâng cù nhau
 vỗ ra tay vác nồi cây quần, sức đánh
 nồi nǚ nhào liêu yểu,

Nguyễn Văn Tô

Thết — Vậy tuồng chí cù ta là đáng
 linh chúc tiên phong !

Ngâm : Như ta vẫn vỗ toàn tài,
 Hội trong dâ, Việt mây người hơn ta ?

Võ thi chơi nỗi con gà,
 Văn thi đánh lòn, dân bà phải thua.

(xem trang 4)

(Ông Rùa nói xong bước lên lấp ẩn). Ông Ng-công-Tiêu, ông Ng-trọng-Thuật, ông Đặng-phúc-Thông, ông Ng-mạnh-Bằng, ông Ng-huy-Hyi, ông Ng-vân-tố cảng ra bạch.

Thết — Bắt khai! bắt khai! ăn tiên phong nèn đè bọn ta.

Tán — Rùa như chúng ta đây, mỗi người mỗi vẻ, sẵn trong tay bùa bối là đời.

Ông Tiêu bạch — Nay con rùa đóng bộ, này cây là vối, này cù thùy-tiên giống tía cù hành tây, này mấy con rươi đè mà làm mắm, lạ chưa lạ chưa!

Ông Nguyễn-trọng-Thuật bạch — Nay người Anasam, nàv ông dồ cù, là chưa là chưa!

Ông Tố bạch — Nay hái tóc rậm, này con chảy to, lạ chưa, lạ chưa!

Ông Thông bạch — Nay hòn đất sét lấy ở mỏ ra, lạ chưa, lạ chưa!

Ông Bằng bạch — Nay là thuốc bắc, này là thô lầu, lạ chưa, lạ chưa!

Ông Hợi — Nay cái máy hát, này cái đít cua, là chưa, là chưa!

Chợ phiên ở Huế.

Hôm té Nam-giao, trong Huế có tờ chức một cuộc chợ phiên. Chợ phiên trong ấy khác chợ phiên ngoài Bắc xa lâm, khác một nhẽ rằng ngoài Bắc thi là chợ phiên, mà trong Huế không phải là chợ phiên.

Không phải là vì vắng dâu. Trái lại, người đến xem đông lâm. Nhưng đến chợ, nháo nhau ngọt ngác, không ném hoa giấy, không cười đùa vui chơi, chỉ đứng như tượng gỗ hay bụi mọc.

Lại phiên một nỗi, các ông tổ chức dâu cà, phải nhờ đến các thầy đội xếp dàn áp.

— Mỗi các ông đứng lên trên kia, chỗ này phải trả tiền v.v...

Ở ngay trong chợ phiên mà phải làm bạn đến các thầy đội xếp thì khi phiên qua. Tường bao tổ chức nên nhân lấy công việc đó làm công việc mình mới phải. Đội xếp chỉ đứng đấy để phòng có việc giao lồi thôi, công việc họ không phải là giúp ban tổ chức xếp đặt chỗ đứng, chỗ ngồi.

Tôi trông chung quanh mình, người đi xem thích cảnh nhau như cá hộp một loạt, thì thầm hỏi người bên cạnh:

— Đến chợ phiên mà đứng ngày như chùa lầu nghe kèn thì đến làm gì, hở Ông?

— Tôi cũng không biết đến làm gì nữa.

Nói xong, ông khoanh tay lại, đứng ngày ra. Mình cũng đứng ngày ra như chùa lầu nghe kèn. Sợ đứng ngày ra lâu quá hóa thành tượng gỗ thì nguy, nên với rào bước ra ngay

Tuông cò Tân-thời

(Tiếp theo trang 3)

Mấy ông trên này nói cùng một lúc Nói xong ông nào cũng chạy lại lấp ẩn tiên phong, hóa ra só đầy nhau tia tít một hồi,

Hoàng chủ trại bạch — Thết (dập cái bầu rượu gõ chan chát xuống bàn)

Ai ài, tức cha chả là tức này!

Tranh nhau hồn-dộn quân pháp để lâu, nó quân si, nếu ai tranh nhau hồn-lộn, truyền-đao phủ lấy đầu làm lệnh,

(**Chư vị** tám lần lai xếp làm hai hàng)

Tán : Xem chư chư vị trò tài đấu sức chẳng ai là đảng chư: tiên phong, thời ta quyết ptái thân chính cấp cấp kéo cơ đồ tan nát.

Than : Muốn nhanh mà chả được nhanh Cầm quân ô-hợp biết làm sao đây.

Ông Hiếu ngâm nói :

Muốn say mà chẳng được say, Muốn say ta phải liệu ngày lui quân.

Ông Vĩnh nói :

Bực mình chi mấy lùm thanh Sô nhâm linh luân quan luân quan chẳng ra

Chủ trại và chư vị vào, chỉ còn lại tham mưu Hiếu và ông Lăng - ông NT Lăng ngồi khác,

Ông Hiếu nói — Có việc chi không bằng lòng mà khóc vậy a, công tử.

Ông Lăng nói — (Có ý không bằng lòng)

Tán — Dạ, dám bầm tham mưu, tham mưu hỏi tôi có bằng lòng ?

Cười nhai nói — Ha ha ! Có hề chi mà tôi không bằng lòng. **Thết** — Nhưng rùa mà tôi thiệt tưởng, đã gọi tôi ra chốn giáo trường, thi phải để cho tôi lấy han-

— reo — thi hề chi mà tôi không bằng lòng. **Tán** — còn như con ve sầu nó ve ve (nước mắt chảy quanh) con họa

mì nó hốt, con iêng con vẹt nó kêu, (nước mắt chảy xuống gò má) mà tôi, không... được.. chúc.. tiên phong.. thi có hé.. u.. u.. chí.. mà tôi.. không bằng lòng.. (nói dồn dập, gục xuống bàn nứa nở khóc).

Tham mưu Hiếu, nói — Tân-công từ ơi, hãy người cơn dận, cầm lấy chén này, uống cho say, kéo bao lòng dày !

Ông Lăng khóc nói — Tôi không biết uống

Tham mưu Hiếu nói; công tử dã không biết thay mặt có tôi đây, tôi cầm uống hết chén rượu này, uống đến đâu, công tử hết buồn đến đấy.

HA MÀN

Hiết cảnh thứ hai
(Còn nữa)

TÚ LY

Văn minh quân tử.

Tưởng chi có ông Lê công-Đắc là lạ hơn con gà ba chân, ngờ đâu có cái vật lạ hơn ông Lê công-Đắc: vật ấy là người văn minh quân-tử của ông Nguyễn-công-Tiêu.

Thế nào là văn minh quân tử? Là phải biết điều hòa hai cái văn minh Âu-Á, văn minh như các nước thái tây, quân tử như các cụ đồ nho cổ.

Văn-minh quân tử ở nước nhà không có bao năm người, mà trong đó có ông Nguyễn-công-Tiêu là một. Nghĩa là ông ấy nhận là người văn-minh quân tử. Vì nếu ông ấy không nhận, thì chẳng ai nhận hộ ông. Cực chẳng đã, ông phải nhận vậy.

Các bạn ở Hải-Cảng cần nên chú ý

Rạp Cinema Giacomo mới nhận được nhiều phim cũ mới rất có giá trị, toàn Phim mạo-hiem tiền thuyền. Các bạn sẽ thường lầm nhầm bộ phim mới đó (film rét) vào ngày thứ sáu, thứ bảy, chủ nhật.

Tx thứ sáu 24 đến chủ nhật 26 Mars 1933
chớp

Một bộ phim đặc biệt chưa chiếu qua
Đóng dường lén nào

Đầu đề cuốn phim đó là :

Guel-Apens

Phim ảnh võ hiệp, 5 đoạn

Rất hay Rất vui Rất thú

Kỳ từ 1er Mars này, hiệu HƯƠNG-KÝ Photo 84 Hàng-Trống đặt một giá riêng cho các quý khách đồng bằng minh đến chụp ảnh giá từ:

0p30 6x9 0p70 9x12 1p00 10x14
1p20 13x18 2p00 18x24 3p00 24x30

Anh phóng đại từ 3p00 giờ lên.

Hương-Ký cần bách

Lạ thật !

H
A
T
S
A
C
H

Thầy bối — Ông chí nhỉ, ngày rồng nhỉ, ti-mét không thiêng hết hàng rào !

Tiệm Đức Thành

Bán thuốc láo

148, Boulevard Albert Ier Dakao

Về cuộc thi chọn Dân biều

Kết quả cuộc bầu-phieu hâm 19 Mars

MM Vũ-văn-Dinh	163 phiếu
Hoàng-quang-Thịnh	122 —
Phạm-Tá	75 —
Hà-võ-Đốc	23 —
Ng-mạnh-Bằng	5 —
Dinh-văn-Tiến	1 —
Ng-dinh-Tiếp (dã rút đơn)	1 —
Phiếu trống	15 —

Ông Phạm-Tá đến kỳ thứ hai không ra ứng cử, nhường vé lại cho ông Vũ-văn-Dinh.

Dại khai bầu lần thứ hai xong, bắn báo sẽ đăng tên những người pào trúng giải thưởng cuộc thi chọn dân bùa.

Có hơn ba trăm người dự thi mà không ai trả lời trúng câu hỏi thứ nhất không ai bùa cao ông. Điều này chia phần mồi bùa cho ông Tá cả.

Phóng-Hoa

Mưu xa

— Tôi trả ông mỗi tháng 15.00, ông có bùa lồng không?

— Bao nhiêu tôi cũng làm, nhưng tôi xin ông chán ciết.

..từ nhỏ đến lớn..

Tờ đạt của ông

Mân-Châu-Mạnh-Bồng

Ông Mân-Châu-Mạnh-Bồng quyết ra ứng cử Nghị-viên Dân-biểu. Ông băng-hài lâm, băng-hài như ông lang gập được người mắc bệnh nhẹ, băng-hài như độ ông làm Tông thư-ký Ich-hưu thư-xã.

Ông làm tờ đạt. Tờ đạt của ông rất khác thường. Có lẽ vì ông là ông lang, có lẽ vì ông là văn-sĩ,

Vì ông là ông lang, nên tờ đạt của ông nó giống như cái đơn thuốc bồ-không-cóng, không phạt nhưng rất khó tiêu.

Vì ông là văn-sĩ, nên tờ-đạt của ông có vẻ tho-thần, thần-thơ, vo-văn, văn-võ, và có cái đặc-sắc là không có ý-tưởng gì cả.

Ông cũng nhận là ông không có ý-tưởng gì, có ý-kien gì về chính-trị. Ông hay / Nghị-viên là chỗ để bày ý-kien về chính-trị, ông không có ý-tưởng gì về chính-trị thì ông vào đây làm quái gi?

Nghị-viên dân có phải là chỗ bắn thuốc Bắc mà cần đến ông lang? Hay ông cho các ông Nghị-viên là người có bệnh cả? Thế thì ông cao-khiển lắm.

Nhung không, ông chỉ muốn vào Nghị-viên để « khảo-cứu » cái thực-trạng của các ông Nghị, rồi đến cuối năm, mán khép, ông sẽ làm một bộ sách tóm tắt chấn biến cho cù-trí.

Nhung chúng tôi sợ lầm, ông a.

Một là đến lúc hóa ra ông Nghị, ông sẽ đọc thơ trong Nghị-viên, thuộc các ông Nghị khác.

Hai là ông xuất bản ra một quyển sách « khảo-cứu » hay như bài thuốc Lục-vi, không công, không phạt, nhưng rất khó tiêu.

Đằng rào cũng là một cái lối, nếu không lối cho các ông Nghị thì lối cho đọc giả.

Lý thi-cuộc thi dân biếu

Phong-Hoa mở cuộc thi trọn dân biếu. Ra ứng cử có ông Phạm-Tá, ông Nguyễn-dinh-Tiếp, ông Nguyễn-dinh-Tiến, ông Nguyễn-mạnh-Bồng, ông Havan-Đốc, ông Vũ-văn-Định, ông Hoàng-quang-Thịnh.

1) Ông nào sẽ được nhiều vé nhất?

— Chắc thế rào cũng có một ông trong bày ông đã kè trên.

Ông ấy có thể trúng cử ngay được, mà rieu không trúng cử ngay được, có lẽ cũng trúng cử khéo sau, chỉ trưa khi rào người khác trúng cử thì không kè.

2) Số vé hào cho người được nhiều vé nhất là bao nhiêu?

— Từ một vé cho tới một nghìn vé, thế nào cũng không hơn được một nghìn, mà cũng không ít quá một vé.

3) Ông nào được ít vé nhất và được bao nhiêu vé?

Trong bày ông thế nào cũng có một. Ai?

— Đến lúc bầu-cử xong thì biết. Nếu ông ấy cũng được một vé, vé của ông ấy bầu cho ông và tự tay ông bỏ vào thùng phiếu.

Nếu Tú-Ly đoán sai, xin chịu thuê một chiếc ô-ô 18 chỗ ngồi dề Tú-Ly dùng cả 18 chỗ ngồi ấy di vân cảnh Hương-Tích.

Một tin đồn

Một bện đồng nghiệp đăng tin rằng ở làng Cương-vi lỵ Quảng-đông bên Tàu, một người dan-bà (lẽ tất nhiên,) mới sinh ra được một đứa con trai, hình trạng như loài khỉ, lông lá lõm xõm, có bì mắt, một mắt ở trên còn hai mắt ở dưới đối nhau; hai bên sườn có mọc hai cánh, to như bàn tay, mới lọt ra đã biết nhảy, hiện giờ đứa trẻ ấy vẫn còn sống. Câu truyện « tầu » và lý thú quá.

Thằng bé ấy, già mới được bác-sĩ Nam-Anh mà dù nào các bao dã nói đến, để bác-sĩ chữa bộ chắc nở sẽ hóa ra người thường, chỉ có hai mắt, không có cánh, mà lúc lọt lòng ra chỉ biết khóc và đòi bú.

Nhung có lẽ bây giờ nó đã hóa ra như người thường rồi đấy!

Nguyễn-mạnh-Hồng quảng cáo

Ông Bồng làm thuốc ngon không khoe, chỉ quảng cáo rằng:

« Không phải như những nhà làm quảng cáo, khoe bay, khoe tài, khoe thần biếu. Chỉ xin giới thiệu đồng bào nhà thuốc:

Mai-Lộc-Đường

Chủ nhân là cụ Mai-Lộc Nguyễn.

mạnh-Hồng dò thử khoa, làm quan về hưu tri. Làm thuê lâu năm. Ông con trưởng là Mân-châu Nguyễn-mạnh-Bồng, thời làm báo đi học thuê ở Thượng-Hải dò bằng bácsĩ thuê Tầu về.

Nếu nhận kỹ danh sách các ông trung tuyển khoa thi đình năm Đinh-dậu (Thành-thái) thì lạ thay! thấy cụ Đặng-xuân-Nhã (Hành-thiện) dò thử khoa ma cụ Nguyễn-mạnh-Hồng (Hội-xá) dò thử năm.

Ý bắn người dè bàng bùn nhầm, đánh lẩn lộn thứ tư thành thứ cụ Ng-mạnh-Hồng mới chọt xuống hạng thứ năm. Biết cụ lên đầu bảng mới phai, vì cụ dò thử khoa kia mà!

Nếu vậy, xin cải chính: Ng-mạnh-Hồng (Hội-xá) chứ không phải Đặng-xuân-Nhã (Hành-thiện).

Khoe một cách khéo, mà khi nào khoe thật khéo thì không gọi là khoe! Được. Lấy hiệu là Mai-lộc (con hươu) thật là đúng lâm!

Ông Trần-tuân-Khai,
với báo Kinh-tế

Trước kia nghe dồn ông Trần-tuân-Khai, một nhà làm thơ, sẽ ra chủ trương từ Kinh-tế trong lúc kinh-tế này

Nhung nay lại được tin rằng ông gặp lúc kinh tế khủng hoảng nền tinh thần cũng khủng hoảng, tư tưởng cũng khủng hoảng, nên ông lại không chủ trương được từ Kinh-tế, chỉ trừ ra lúc nào nó cũng khủng hoảng.

Vì những nhẽ ấy, ông chỉ giúp từ Kinh-tế về mặt thơ...

Có thể chư! Nếu ông bàn về kinh-tế thì những bài ông có vẻ thơ thần-mất, nhưng bây giờ ông chỉ làm thơ, thì thơ ông chắc nhuộm màu kinh-tế.

Đằng nào cũng vậy.

TÚ LY

Bản ngang.

« Đứa » uống rượu

• Nam vòi tầu như kỳ vò phong •
Làm trai không rượu như là cờ
không giò, coi ủ-rủ buôn-râu.

Vày dã làm « tài trai », nhất là « tài trai » mэрce Nam lại càng nên uống rượu lâm. Mù uống thứ rượu trắng, lại là rất nên.

Vả bắn người dè bàng bùn nhầm, đánh lẩn lộn thứ tư thành thứ cụ Ng-mạnh-Hồng mới chọt xuống hạng thứ năm. Biết cụ lên đầu bảng mới phai, vì cụ dò thử khoa kia mà!

Nếu vậy, xin cải chính: Ng-mạnh-Hồng (Hội-xá) chứ không phải Đặng-xuân-Nhã (Hành-thiện).

Khoe một cách khéo, mà khi nào khoe thật khéo thì không gọi là khoe! Được. Lấy hiệu là Mai-lộc (con hươu) thật là đúng lâm!

Rượu lai còn là cái nguồn văn-thừa, nên nhiều bác thi-gia dí tim « yên-si phi lý thuận » trong những hũ rượu.

Chẳng những là « nguồn văn » cho thi-gia, rượu lai còn là « nguồn vui cho dân chung ».

Dám hỷ u? Rượu.

Rượu lai là cái nguồn sâu.

Dám tang u? Rượu.

Rượu lai là cái « nguồn nhớ ».

Dám ký u? Rượu.

Rượu lai là cái « nguồn tình ».

K.T. u? Rượu.

Dám nói dã có riêng một thứ á-dao

có cái mỹ danh là « đào rượu ».

Rượu. Rượu. Rượu!

Ở đâu, tức nào cũng chỉ thấy Rượu.

Vày ta có thể « xếp » rượu vào trong kho « quốc túy » của ta được.

Vâ nghĩa den hai chữ « quốc túy » là gì?

Phải chẳng là « nước say »? Ma « nước say » tức là « rượu » vây.

LÊ-DÃ

Gặp khi già, lập mìn đơn,
Đang xe AN-TIPI chừng cơn cát gi.
Hiệu động ve chuyên-món số nhà 2 phố
Nguyễn trọng Hiệp phò giữa phố Cầu
Gò đi vào ngõ Gia-Ngô

Buôn hàng . . .

Bên Phap-thay-gi cũng được dẹp ma-re nhưng chỉ có các thu áo pull over, chandal, gile hàng lame và soia là lái và không được tra ý về rỗng hiệu

Cụ - Chung

63 Rue de la Citadelle Hanoi
cũng thuê bến Tây sang đặt các thu áo chandal khác hàng tây chót uao, am lại có phần béo chặt hơn.

Phòng khám bệnh

của Bác-sỹ Nguyễn-văn-Luỵ

N° 8 Rue de la Citadelle — Hanoi

Téléphone 804

Có chữa bệnh bằng điện — Có phòng thử vi-trắng. Chuyên-chữa bệnh dân-bà, trẻ-con. Nhà ở phố đường Thanh (hay cửa Đông, hàng Da sau phố xe Điều) gần trường Cửa Đông Hanoi

Một nền Đông-tiệc khóa xuân hai Kieu!

Nếu muốn mua nhiều, lụa bản xứ, rất tốt, rất đẹp, hay nhuộm các áo ra xám, hay thay các màu xám ra nhạt, ra mờ gà đê dùng vào mùa hè, nên lại nhà LÊ QUÀNG LONG 50 Hàng Cót Hanoi vừa được giá hạ lại vừa được màu đẹp và bền, quyết không nói ngoa.

TÔI LÀ KHÁI - HƯNG

Hai bài 2 cảnh

BỐI 1

BA ÉCH — (đứng trước cửa nhà Khái-Hưng, i một mình): Lâu nay không dưa, buồn quá. Phải bịa câu truyện trên anh Khái-Hưng chơi cho vui mới được! (gõ cửa)

KHÁI-HUNG — (mở cửa, trong thấy Ba-Éch, lạnh đạm): Kia! Anh Ba, anh đến chơi có việc gì thế?

BA-ÉCH — (tươi cười): Lâu nay nhớ bạn lại chơi, chứ còn có việc gì nữa?

KHÁI-HUNG — (vẫn lạnh đạm, cười mím): Cảm ơn anh.

BA-ÉCH — Nhưng anh không bận việc gì đây chứ?

KHÁI-HUNG — (thở dài): Cũng hơi bận.

BA-ÉCH — (cười nhinh): Lại bận viết tiểu-thuyết đấy chứ!

KHÁI-HUNG — (giọng dâng dưa dù) Có thể!

BA-ÉCH — Ha ha ha! Đã biết ngay mà, các nhà văn-sĩ thì chỉ có thể!

KHÁI-HUNG — (cười tự đắc): Chỉ có thể nào?

BA-ÉCH — Chai có: viết, rồi lại viết, viết cả ngày, viết cả đêm.

KHÁI-HUNG — (nhũn): Tôi cũng lười ốm đi ấy mà. Có khi cả ngày chả viết được một trang.

BA-ÉCH — Thôi, đừng vò nữa đi. Lười mà lại viết được nhiều thế?

KHÁI-HUNG — (gọi truyện để xem bạn có khen mình không): Viết nhiều mà làm gì? Viết nhiều mà vẫn chẳng ra văn thi có làm gì.

BA-ÉCH — (cười, vỗ vào vai Khái-Hưng): Thôi, đừng nhủ nữa đi. Tiểu-thuyết của anh ở Hanoi còn ai lạ? Hay chết đi được.

KHÁI-HUNG — (giọng bén lên): Anh cứ riệu.

BA-ÉCH — (lâm mặt giận nỗi to): Tôi lại riệu anh. Vì cứ giảnh bảo tôi riệu anh?

KHÁI-HUNG — (nói sè): Nhưng anh làm gì mà kêu ầm lên thế. Vào trong này nói truyện tiếp hơn.

BA-ÉCH — (vẫn nói to): Nhưng anh không tin tôi, tôi tức lắm kia.

KHÁI-HUNG — Vâng, tôi tin anh rồi. Anh là người qua đường, người ta tưởng chúng mình cãi nhau.

BA-ÉCH — (vẫn lâm mặt giận, giờ bắt tay): Thôi chào anh, tôi về!

KHÁI-HUNG — (Thán mặt) Thị hãy rào chơi đã.

BA-ÉCH — Nhưng anh bận.

KHÁI-HUNG — Cũng chả bận gì lắm.

BA-ÉCH — Thôi, để anh làm việc, ào làm mất thì giờ của anh. Thị giờ ứa anh thực là vàng ngọc.

KHÁI-HUNG — (mời soán): Thị cứ kô chơi đã nǎo. Tôi không bận gì đâu.

Đi quên làm việc ban đêm kia.

BA-ÉCH — Vâng, thị vào.

tai người cùng vào buồng khách nhà Khái-Hưng)

BA-ÉCH — Nhưng tôi chỉ ngồi chơi phút thôi đấy. Đừng bảo pha nước a nói gì đấy nhé.

KHÁI-HUNG — Làm gì mà vội thế,

(gọi): Nhỏ, pha nước, pha chè mạn hoa ấy nhé (tiếng thảng nhô ô trong nhà): Vâng.

BA-ÉCH — (gật gù): Sướng thật, anh strong thật.

KHÁI-HUNG — (vò khống hiếu): Có gì mà sướng?

BA-ÉCH — Đi đâu cũng có người nói đến tên lại còn gì sướng hơn nữa.

KHÁI-HUNG — (sướng đỏ mặt, và không lưu ý đến câu khen, gọi): Nhỏ, pha nước mau lên (tiếng nhỏ): Vâng. (nhỏ bưng khay nước ra)

BA-ÉCH — (ghé gần lại Khái-Hưng, thì thầm): Có câu truyện thú quái, anh ạ.

KHÁI-HUNG — Truyền gì mà thú thê, anh?

BA-ÉCH — Truyền anh.

KHÁI-HUNG — (lâm bộ ngạc nhiên): Truyền tôi?

BA-ÉCH — Phải, truyện anh. Sáng hôm nay, tôi vào hàng cỏ Liên-hoa — anh có biết cỏ Liên-hoa không nhỉ? Cỏ Liên-hoa bán bánh ngọt ấy mà.

KHÁI-HUNG (cố dẫu lòng hờ hờ): Có, ở phố hàng Sắn.

BA-ÉCH — Đích (nồng nước). Nước này mà có bành bích quy nhà cỏ Liên-hoa thì tuyệt. Tôi vào bắt gặp cỏ dương đực lại tiêu thụyết của anh. Cỏ ấy nói cỏ ấy đực lại lần ấy là lần thứ năm. Rồi cỏ ấy hỏi tôi có biết anh không. Tôi nói có. Cỏ ấy phản nản không biết tác giả, chỉ ao ước được gặp mặt anh.

KHÁI-HUNG — (đứng dậy lấy hộp bich-quy mỗ mời Ba-Éch): Mời anh xoi tạm, thứ này cũng khá.

BA-ÉCH — (cười) Ngày xuân cao hứng mà vẫn sĩ cũng nhiều khi chea đầy chứ?

KHÁI-HUNG — Anh không nhắc thi suýt nữa tôi quên (vào tủ lấp chai Chartreuse và hai cái cốc ra, rồi rút mời Ba-Éch. Ba-Éch nghe chừng cũng thích rượu uống luôn một lúc 3 cốc đầy).

BA-ÉCH — (đưa lối liếm môi): Ngon, ngọt mà dịu dàng như vẫn anh vậy..., anh có đủ bộ Phong-hoa đầy chứ?

KHÁI-HUNG — Có đủ! anh hỏi làm gi?

BA-ÉCH — Cỏ Liên-hoa thiếu mất ba số có dăng tiêu-thuyết của anh, nên nhờ tôi mua hộ.

KHÁI-HUNG — Thôi, tôi xin biểu anh cả bộ (vào bàn giấy lấy ra đưa cho Ba-Éch chổng bao).

BA-ÉCH — Tôi xin thay mặt cỏ Liên-hoa cảm ơn anh và xin thất lễ anh để tôi lại đưa ngay cho cỏ ấy, chẳng có ấy chờ (giơ tay bắt tay Khái-Hưng)

BA-ÉCH — (giọng bảo hộ) Cứ cố đi nhé!

KHÁI-HUNG — (mím cười)

HỎI II

(Phố hàng Sắn, cửa hàng cỏ Liên-hoa)

LIÊN-HOA — Thưa ông muagi?

KHÁI-HUNG — (cầm đờ-g cất mă ngả đầu chời) Thưa cõ,,

LIÊN-HOA — Thưa ông.. mời ông ném thử mứt quất ngọt lắm.

KHÁI-HUNG — Thưa cõ.. thưa, cõ, tôi là Khái-Hưng.

bởi điều gì?

KHÁI-HUNG — (Láng láng) Thưa cõ.. tôi là Khái-Hưng!

LIÊN-HOA — Thưa ông, ông muốn bởi anh tôi?

KHÁI-HUNG — (Cảng láng láng) Thưa cõ không.. thưa cõ.. tôi là Khái-Hưng.

LIÊN-HOA — (mím cười, cất đĩa mứt quất vào tay kinh..)

KHÁI-HUNG — (mạnh bao) Thưa cõ, anh Ba đã đưa Phong-hoa lại bầu cõ..

LIÊN-HOA — Thưa ông, Phong-hoa nào?

KHÁI-HUNG — Phong-hoa tôi gửi lại cõ, tôi gửi anh Ba đem lại tặng cõ!

LIÊN-HOA — (Ngơ ngác..)

KHÁI-HUNG — Vậy ra, anh Ba chưa lại?

LIÊN-HOA — (Vẫn ngạc nhiên) Anh Ba nào?

KHÁI-HUNG — Thưa cõ anh Ba-Éch,

LIÊN-HOA — (Lanh đạm) Tôi không quen.

bánh mang lại tặng cõ.

LIÊN-HOA — (cười) Cám ơn ông.. Tôi bồi không phải: ông đi làm quãng cáo cho.. cho hiệu Phong-hoa nào đó có phải không?

KHÁI-HUNG — Thưa cõ, không. Chính tôi là Khái-Hưng..

Có người vào hàng vỗ mạnh lên vai Khái-Hưng Khái-Hưng quay lại thì chính là Ba-Éch.

BA-ÉCH — Anh mua kèo đấy à? (rồi quay lại giới thiệu knót hai với Liên-Hoa): Tôi xin giới thiệu cõ: ông Khái-Hưng, chủ hiệu nước mắm ở phố hàng Cát — Ông ấy có nhớ tôi đem lại tặng cõ một chai nước mắm để làm mắm.

LIÊN-HOA — À! giờ tôi mới hiểu (cười). KHAI HUNG — Thưa cõ, anh ấy nói bậy dấy. Chính tôi là Khái-Hưng. (Liên-hoa và Ba-Éch cùng cười rộ rỡ).

(Hãy mỉm)

KHÁI-HUNG.

Bac báu hú

(Tả cảnh bức tranh của Đông-sơn xem Phong-hoa số 37)

Trên chòi Trời có anh báu hú, Hàng bầy ra cá đủ các khổ khuôn:

Cái phình phình, cái lát thuôn thuon, Cái nhón, cái nhõ, cái con, thời đùa cá.

Mỗi hú đựng một thứ hàng rất lạ, Mắm tôm? — Không! — Mắm cá? — Cũng không!

Các nòng liên sầm-sil đựng xem đóng, Chủ hàng mới ung-dung cáo-bach:

« Thưa các cõ, thứ mắm này gọi nôm là « Mắm Sách »,

C้า bì-nhân làm, đẽ tích dã lăm năm.

Tốn công phu rất ruột lang tăm, « Mắm suối », « mắm ngược », « mắm vân », thời đùi lõi..

Xin giới thiệu: « Mắm Tinh », hai khói, « Khối tinh con » và « Khối tinh to ».

Tinh kinh-niên, mắm dã khan khô. Trong hai thứ, tùy ché có sở-thich.

« Đàn Ba Chiếc », là tên vò mắm khách, Thứ mắm này cũ rich dã mắng nghìn năm.

Hỏi có náo ưa mắm tôi tද?

Đây « Mắm Mộng » của bì-nhân làm thực mi..

Mỗi hú nhón, mỗi hú con lì ti, Lugen dù mít: Ấu, Ấ, Mỹ, vân vân..

Này: « Còn Chơi », « Còn Uống », « Còn ăn »,

Là thứ mắm giò tôm mà giò cựu »

Rao hàng xong, đem minh ro giới thiệu:

« Bì-nhân dày, Nguyễn-khắc-Hiếu, chich-tien.

Vốn khi xưa làm bồi rượu Đức Hoàng-Thiên.

Dành vỗ chén cho nên Ngài giận dữ.

Bắt phál-vãng, đi đằng biết xit,

Xuống Hoán-Cầu ăn ở với người Trần,

Khi mới ngãu, bẩn cúng đà ôn ôn đùi uống.

Người thê-lục họ chất cha châlchy trong

Mỗi không sánh mà tư tưởng lại bôp-bèn

Mắm mới ra đời được thiên-hoa họan nghênh,

Mà nay lại chè hầm, chè tanh, chèng thích,

Sá chi bọn người trần mũi thịt,

Bì-nhân bèn kêu kit quay lên tiên;

Đến chòi Trời, may gặp ngày phiêu

Xin mời các nàng Tiên ném thà..

Bạn tiên hẳn biết người biết cõa,

Chèng vò tri lèn lòi lên Trời,

Bô công tôi lèn lòi lên Trời,

Họa may gặp được người tri-ký..

Dù nhiều lù, mua dùm cho là quâ..

Hàng bán « son », ăn lôi tì thi thoái..

Các nàng Tiên nghe nói mỉm cười;

Nghĩ thương hại con người chất phác,

Ghé lại chính « Tân-Dà Văn-lập »,

Xem mài vân thơm nồng nặc thè nào?

Nhắc nắp lèn bông thâng hơi pháo

Xông lên mũi, cái mũi sao nồng quâ..

Vội quẳng nắp lèn chum, úp giâ..

Kéo quần-lien đều cầm cõa chử không chơi,

Tay bít mũi, mieng cầm hơi,

Các tiên-nữ với lung trót, giặt tan..

Bị thắt-vòng, bắc Tân-Đà chán ngắn,

Hàng ẽ thiu châng bán được chí chí..

Sực nhớ ra còn hú rượu ti..

Nhâm với mắm, cứ li li ngồi chén khuôt..

Tlop, lại tlop, say mềm say lướt,

Chợ tan rồi mà vuôn cứ ngồi ngây..

Bảy giờ đê cõng còn say..

TÚ MỞ

Trước cửa hiệu nhỏ 107 Hàng Đào nay cửa hiệu to 21 Phố Hàng Quạt là cái chứng chỉ chắc chắn về sự phát đạt và tiến bộ của bản hiệu. Được ư thế là nhờ ở lòng yêu của các quý-khách đã chiết cổ đến Tân-Đà ngay từ lâu nay. Vậy muốn khỏi phu lòng quý-khách về mùa hạ năm bản hiệu mua rất nhiều các thứ vải dù các hạng để may hầu các quý-chè bằng một giá rất phải chăng. in mời lại may th ố lòng thành-thực của bản hiệu.

Tân-Đà là chủ nhân Cân-bach.

Nếu muốn được giấy ta, giấy tây, giấy KIM-THỜI đủ các kiểu, vừa bền, vừa đẹp lại vừa rẻ xin mời đến hiệu TOÀN-THÀNH chủ - nhân là M. PHẠM-VĂN-SƯU ở 57 Route Mandarine.

Trong thời-kỳ kinh-tế khủng-hoảng, lại được hiệu TOÀN-THÀNH đóng giấy một cách đặc - biệt như thế tưởng các quý-khách không nên bỏ qua dịp tốt thì phải.

BÀY BÚC THU'

của VŨ SỨC MẬU

Chí Diêm Tuyệt

Ruột em rối như tơ vò, có lẽ em điện
mắt. Em từ đời với lương tâm rất là
thẹn, em nhìn bông em trong gương mà
em ghê sợ. Em xưa nay bầm tinh biến
lành, chỉ vẫn biết, hẳn chỉ lấy làm ngạc
nhất lầm.

Chị muốn hiểu câu truyện của em,
em xin kể từ trước đến giờ cho chị
nghe.

Chị có lẽ không biết vì sao mà bôn
lễ của em mau chóng một cách không
ngờ. Hảm hênh chàng? Hảm lợn chàng?
Chị tưởng như thế là sai, và đến em,
em cũng chẳng ngờ được hưởng diêm
phúc ấy.

Chúng em gặp nhau, yêu nhau, rồi —
muốn cho hai trái tim cùng dập theo
một nhịp, chúng em hợp tác với nhau
gấp một cảnh gia-dinh như gấm thêu
hoa dệt.

Em — chị đã rõ — nhà nghèo sác,
cơm bầm cà thảm, cỗ gượng giữ lấy
chút hơi tàn mà mong huyền ước bão.
Ngoài 20 tuổi! Một bóng một mình, đêm
ngày nhớ đường chỉ mũi kim cho khuây
khỏa nỗi sầu.

Chồng em — Nhàn-Trai — trại lại, được
hưởng lạc thú gia-dinh vừa chán 6
năm. Chẳng may vợ chàng là Nga-Anh
mất, để lại cho ch ng một đứa con
thơ. Thương vợ thương con, chị thử
tưởng tượng nỗi khổ làm của một người
chồng lầm tinh nhiều cảm!

Hồi đó, em giày nũ-công ở nhà một vị
hữu quan Kỳ ngã hé, nhàn Thanh-mai,
Ngọc Quế ra Đồ-sơn ngã mát, em
cũng dược theo ra đó, nhờ không khí
trong sạch bồi bờ súc khỏe và di-duong
tinh-thần. Thường thường lúc mặt trời
gần lặn, em mình thơ thẩn trên bờ
bè, em gặp chàng lồng thịnh bước một,
tay giật con di chơi, đôi mắt lờ dù đưa
ra ngoài bờ trông lùn sóng nhấp nhô.

Thằng bé khóc khinh làm sao!

Da trắng bồng, tóc dài nhánh,
mà mún mím trông rất đáng yêu. Lắm
lúc em chỉ muốn chạy đến ôm lấy nó
mà hôn.

Hôm đó — em nhớ không thể quên
được — về buổi sáng, một buổi sáng mùa
hè, Nhàn-Trai nét mặt rầu rĩ, nhìn một
tập uyên-ương đang khoác tay nói truyện.
Thằng bé lòn ton chạy trước tim bắt đà
chàng. Sắc chắn, nó ngã. Em vội vàng
chạy lại, ôm sôc dậy, phủi quăn áo và
an ủi nó. Tiếng khóc vang làm cho
chàng linh giác mơ màng, chạy lại. Em
ngừng dấu lên: Bốn mắt nhìn nhau!
Trái tim em thỉnh thoảng, chân tay bùn
rùn, em căt tiếng nói: « Thưa ông, xin
ông an tâm, em không tau dồn! » Cả
Chàng cuảm thút, nhìn em, cảm ơn em
rồi dồn con di.

Túi dò gấp em, chàng cung kính ngă
nh chào và thằng bé chạy đến ôm lấy
em, cười khanh khách.

Mấy hôm sau, em đang đọc quyển
Atala, bồng có người bị chát mắt em. Em
giật mình kéo tay ra, quay lại, thằng bé
cười hú hét nắc nác,

« Cô mê sách thế? Tuần chàng cô, cô
đứng mách ba nhá. Ba cũng đang đọc
sách, Tuần trốn ra đây chơi với cô
Tuần yêu cô lắm, cô có yêu Tuấn
không? »

Em bỏ sách ra, kéo nó vào lòng, hôn
hit:

— Cô, cô yêu em lắm. Mẹ em đâu?

— Mẹ em chết rồi!

— Em có thương không?

— Có! Mẹ yêu em cũng như cô yêu
em. Ba thương mẹ lắm, ba nhìn ảnh
mẹ, đọc thư mẹ rồi khóc.

Còn tràng súc động, em khóc ngắn
nước mắt. Tuần nom thấy. Nó ôm cô
em:

« Ô kia! sao cô khóc? Cô cũng thương
ba, thương mẹ, thương Tuấn à? »

Em không nói gì cả, cô ngậm ngào
cứu xuống hòn nô. Vừa lúc đó, Nhàn
t ủng thính di lại, gật đầu chào em:

« Tuấn, cô về không em, cứ làm bạn
cô mãi. »

Em nói: « Thưa ông, không hề chi, em
ngao lâm. »

Chàng lòn la nói truyện, cứ chỉ ôn
hèa, nói năng nhã nhặn. Chị ơi! em xin
thú cùng chị, đó là lần thứ nhất, mà
em dược đổi điệu với một người đàn
ông! Truyện trò hơn hai giờ, chàng cáo
từ đất con về. Từ đó, chúng em gặp
nhau luôn, nhưng chỉ là truyện thường
thôi, chứ chưa dâng động gì đến tình-ái.
Dần dà quen hơi bén tiếng, em kẽ thản
thể em, chàng rất ái-niệm và cũng thuật
cảnh khò của chàng.

Lâm. Lương tháng sáu, bảy chục bắc,
cũng thừa phong lưu, chúng em chẳng
để tâm vào sự nhõ nhẽ. Chúng em yêu
nhau! Yêu nhau, đó là hạnh phúc trên
đời, ngoài ra trên nhiều bậc lầm làm
chỉ.

Em vẫn yêu Tuấn bộ phần. Em nên
liệt tên nó vào số công lao vì chính nó
là người thay xây nền hạnh phúc của em
vậy.

Rồi thì em không hiểu tại sao, tự
nhiren thay đổi hết. Bất thình linh
chàng? dần dần chàng? em nào có biết,
em không biết nói sao cho chị hiểu
được. Tự nhiên em ghét Tuấn. Thị ra
hạnh phúc vẫn không xứng mà!

Nhưng, chị ơi, trước khi chị ché em
xin chị nghe em. Trước hết một điều
cần: Tuấn giống mẹ nó như lột. Vì thế
chàng mà em ghét Tuấn! Ông, ngô oai!, em
cũng biết ghen! phải, em ghen! Tất cả
vũ trụ đều thu vào chồng em, em yêu
chồng đến cực điểm. Lúc mới lấy nhau,
về lâu sau dần dần biến cải, chàng di
lamin, nhìn vợ nhìn con thỏa dạ
vui lòng. Vài tháng sau! mày sâu ám
lai kéo đến, em hết sức chiều mà vẫn
không hiệu quả. Em nghiêng, rồi hai
trái tiếng không dập đều nhau nữa. Thế
là hết.

Quen nhau vừa nửa tháng, có một
buổi chiều kia, chúng em đang nói
truyện, chot Tuấn hỏi em:

« Cố ơi, bao giờ cô về. »

Em nói:

« Độ bao nửa tháng nữa, hết hè cô
lại về Nam Định! »

Nó sực mếu:

« Cố về, cô bì Tuấn à, cô ghét Tuấn
ư? Không, Tuấn không muốn cô về. Cô
với ba, ba nuôi cô. »

Câu nói thực bà xuất ở miệng dứa
trẻ thơ làm cho chúng em đỏ mặt. Chàng
bấy giờ mới quyết tri thô lộ chân tình.
Giọng run run, chàng nói dài, nhưng
em chỉ nhớ một câu, một câu nó làm
cho em vui sướng vô cùng:

« Vợ tôi mất đi, tôi tưởng khó kiếm
được người dắc hạnh như thế. Ngờ
đâu được gặp cô, vẫn yêu vung nhớ
thầm, ước ao sẽ cùng cô nói già
tơ. Trái tim tôi xin thành tâm hiến cô,
chắc cô cũng không nỡ từ... Tôi yêu cô
một cách thật chân chính... »

Ôi nghe đến câu « tôi yêu cô », em
cảm động quá, ngã vào chàng, chàng
đưa tay đỡ em. Từ đấy, yêu nhau, rồi
một tháng nữa, chúng em thành vợ
chồng.

Em nghèo, chàng cũng chẳng giàu

Anh yêu em hơn là anh yêu anh và có
lẽ hơn là em yêu anh nữa ».. xa
nhau một khía, anh không sao quên
được em. Hình ảnh em như khuya
khích anh về những sự khó khăn ở
đời... » Cảnh thùn thờ ngồi trên bờ
suối, anh ngắt dứa hoa hồng, anh dè lên
mỗi anh bón, anh tưởng tượng như
cặp môi em, chỉ khác một điểm, chiếc
hoa đẹp không hồn, anh không được
nghe những điều ân ái thỏ thẻ bên
tai... »

Thứ trả lời của Nga-anh cũng rưa
rửa như thế.

« ... Anh Nhàn Trai, em cầu trời phạt
phù hộ anh không gặp sự gì làm cho
em đau lòng... ».. Tuần nhớ anh lâm l
anh mau về làm...».. cho con cưới... »
— ah, anh sắp về ư? anh vẫn khỏe mạnh
chứ? em tiếp được tin, em vui vờ hận.
Em cảm động đến za nước mắt. Em
dọc những câu đó ký lâm, tên còn
thuộc lòng. Phần nhiều thời nhau qua,
khô xem lâm: có lẽ xem đi, xem lại,
hoặc ấp trong cooc-sé chàng? Ai bảo
Nga-Anh chết là sai, Nga Anh còn sống!
Còn sống, em bão thế, chàng vẫn yêu

Tối hôm ấy, trước lò sưởi chàng đâm
đâm nhìn ảnh Nga Anh, nét mặt rầu rĩ
rõ rệt đến Tuấn. Từ nhiên chàng ôm
choàng lấy nó mà bón, ôm chặt qua
thẳng bé phải kêu một tiếng. Nó quay
lại nhìn em, ráng sỹ bối. Em ngạc nhiên
quá; kià dỗi mắt sáng, nọ cặp môi son,
không khác của Nga Anh một chút nào
cả. Chàng hôn Tuấn, con của Nga Anh.
Chàng hôn Nga Anh! Hôn Nga-Anh
trước mặt em! Thế rồi em ghét nó quá,
ghét như muốn dào đất đồi.

Trời ơi! mỗi ác cảm em muôn dập
di, nhưng nó cứ bồng bồng lên mãi. Cái
tiếng lạnh lùng của nó trước kia em
tao là thế, nay như làm như óc em.
Nó cười như riết cợt em, tiếng khóc bi
ai khác gi tiếng oán hận của người bạc
mệnh. Hình ảnh nó tức là mẹ nó, tức là
Nga Anh! Em định bao thù!

Trắng bé cũng biết tính em thay đổi,
nó len lết như rắn mõng năm, nó không
dám lại gần em. Nó làm em giận;
giận quá, một hôm em đánh nó.
đánh nó trước mặt chàng. Chàng
nom thấy không nói gì, mặt tái mét.
Chàng ôm con lên gác, dỗ con, vỗ về
cho con ngủ? Em sợ không giám nhúc
nhịch. Em khóc rồi xin lỗi chàng. Điểm
nhiên chàng cầm tay em ngọt ngào
khuyên em người già.

Nhưng em nuốt sặc được hận này!
Chao ôi! Vì ai mà chàng không yêu
em! Một kẻ bạc mệnh làm cho em phát
nên thân quá phu... Em không còn
hy vọng chi cả, em cũng là người, hả
lại không có quyền đến hạnh phúc
như người khác chàng? Em không tìm,
tự nhiên họ mang đến biến cho em.
Em tưởng thật, em biến cả trái tim
thành thực cho họ. Thế rồi nay, cũng
như trước, em lại ngất ngưởng kéo
màn đói cát lanh.

Chị ơi, chờ trách em. Chị nên thương
em và phản nàn cho em. Kinh chào chí
Em Uyễn-Phương

♦

Chí Diêm-Tuyệt

Xin lỗi chị, em chậm trả lời. Chị hỏi
em bây giờ em ra làm sao. Thưa chị em
vẫn đau khổ, trái tim em rồi có lẽ đến
võ mắt! Đầu cả vật chất lẫn tinh thần

Xem trang sau

Ông trời khéo trêu người, từ nhầm em mà trao những cái đau khổ.

Khô hơn nữa, em nghe như có mang, chưa lấy gì làm chấn chấn nhưng óc em đã thấy rối loạn, em nghĩ không biết sao đây làhàm rứ làm sao?

Thế rồi chị gấp em, chị sẽ là tinh cách em, ít nói, ít cười, chung quanh em cảnh vật đều ghê gớm cả.

Đêm đến chợp mắt là chiếm bao, những mộng triều dâng ghê sợ! Em cố tìm thuốc chữa cho tâm hồn em, em tưởng lầm trường hợp hiểm trở để em hy sinh cho chiếm lại được trái tim của bạn trăm năm. Em tưởng tượng thẳng Tuần gặp sự ngay hiểm, chết đuối, đắm tàu hay bị hỏa hoạn, em liều mình cứu nó khỏi chết, bế nó đưa cho ba nó: « Vì em nên con mới thoát nạn anh nên yêu em »

Nhưng cứ tưởng tượng mãi khó thành sự thực. Thằng bé là cái gai trước mắt em, nó là hung thần, cắt vát hạnh phúc của em, nó là kẻ thù. Bụng bão dạ: « Nếu nó đi đâu cho kiuất mắt », em tưởng tượng, xin phép cho em tưởng tượng mãi, em tưởng tượng một cảnh gia đình mới, hai vợ chồng son lại yêu nhau, lại quý nhau.

Nếu nó seo dâu cho khuất mắt,..
Nó đi đâu? Đì rồi lại có thể về được, nó về, em lại mất cả niềm phúc, em muốn nó không bao giờ có thể thấy ở nhà em! Trù phi... em sợ lâm, em không giấu nổi. Chị đoán sẽ hiểu, chúc chị bình an.

Uyên-Phuong

Chị Diễm-Tuyết, bạn quí của em

Em đã tiếp được những thư chị viết. Đa tẩm thính tình của chị đối với em.

Về tình bạn hữu, chị không muốn em tưởng tội ác, chị khuyên em, nhưng tin lỗi chị, nó rất vô ích và có hại... Lửa giận của em đang bốc lên ngùn ngụt, lời chị khuyên nó chẳng có ảnh hưởng to tát như nước dầu. Trái lại, nó như dầu, lửa càng lên cao.

Chị dì / em chót mạn phép chị, em dốt những thư chị gửi cho em rồi. Vẫn lại chị cũng nên ném máy bút thư của em vào đống lửa. Đốt đi, chị dốt đi, em tin chị. Đốt cả bức thư này nữa và hôi chúng ta cũng đừng nói truyện tới ánh ngòi của em nữa. Em nói không nịnh bạch, xin dè cái khố nó ngồi trong lòng em vậy.

Bạn chị: Uyên-Phuong
Tài bút. Em chắc có mang xin nói chị iết.

Chị Diễm-Tuyết

Chị oi ! Em dối chị, một cách hèn hèn ! Đã sáu tháng tay em cyclo phản i chị, em không nghe. Tôi can ngăn a chị. Em xin dốt thư đi, đó là em iết thủ tiêu tang chia tay. Em là kẻ tội ác, em đã dán bước dâu vào tội ác

hai chặng em đã làm chị sợ ? Mãi, nếu em thật hết, chị sẽ phỉ nhổ mặt em, con người nhảm biếm.

Ngang chị oi, chị thương em, em xin chờ dang tay là dứt giây bằng hữu, chờ em biết là chị vẫn yêu em, vẫn em. Thứ sau, em sẽ xin thứ tội cùng chị sẽ là người sửa tội cho em.

Lu khi mưa làm tội ác, em rất hối hận, lòng tinh dâm với em, bảy giờ em hết sức chán nản tội xưa. Chao ôi ! Mực là người đàn bà khờ nhất trên

BÁY BÚ'C THU'

(Tiếp theo trang 7)

thể gian. Chị guyễn rủa em, nhưng xin thương em.

Em Uyên-Phuong

Chị Diễm-Tuyết

Được lâm, em xin thuật hết kẽ tóc chân tơ cho chị nghe. Nếu em có tài ngôn ngữ

Đã mấy tháng nay em ra sức vật lộn. Em không thể nghĩ đến truyện khác nữa. Hình thẳng bê lúc nào cũng phảng phất trước mặt em. Nỗi buồn, nỗi nỗi, trái tim em như bị trăm mũi tên đâm phai. Chồng em nghĩ em có thai vì thấy người em đói nhiều. Chồng hỏi, em chối. Chối mãi không được em phát cầu : « Cậu là cho thái độ tôi phải không ? Ông là chúa kia. Có lẽ tôi không có linh hồn, tâm trí như cậu hay sao. Cậu có lúc buồn, tôi cũng thế. Hết tôi buồn, cậu cho là tôi ốm, tôi có thai. Thế cậu thì sao ? » Cuồng không hồn nữa, ôn tồn tưới tắt ngọn lửa giận đang bùng cháy.

Sáu giờ nếu em quay đầu nhìn lại quãng đường em đã vượt, em tưởng lúc ấy không phải là em nữa. Một con ác quỷ hay một gã hung thần đã đánh bại hồn em đi, nhấp vào xác thịt em, sai khiến em. Thời kỳ dã qua, đó là cái hổ đan trong đời em: bảy giờ em nghĩ lại, then ôi ! rào cỏ khác chỉ giặc mông góm ghê ! Em eh biết có một điều: em cầu thẳng bê chết. Thế rồi em lập tam giết nó.

Cách nào, chị hỏi, cho khỏi bị ngòi. Tauoc độc, dao găm ? Không thể được. Em dùng một thứ khí giới nguy hiểm mà không giết ngay nhưng nó giết từ từ như một kẻ bị xúi lung trác vậy : chiếc khăn tay của kẻ bo lao !

Em giấu trong giường thẳng bê, ngay dưới chõ gối, rồi em chờ. Tháng nọ tháng kia em chờ, nhưng mặt rất thân thiện.

Nói đúng ra, khi em giấu khăn tay, em run, ngực đập, em nhìn trước trong sau. Chị em Nga-Anh treo trên tường nhìn em một cách lãnh đạm, em sợ quá, chạy ra khỏi buồng,

Em vẫn chờ, an tilm lâm, bụng bão dạ: « Họ mắc bệnh họ chết, mặc họ si làm gì được ta » em lại còn cho em là vô tội nữa.

Từ đó em không ghen ghét nữa. Bởi em có lẽ còn hạnh phúc, em nghĩ. Bỗng dẫu, em lại quay về tình cũ: hiền lành, thẳng bê dần dần lại yêu quý em, chồng em bê bê lâm, em bảo tin cho hoài thai: chàng mừng lắm ! Thế rồi, cảnh gia đình lại như lúc mới lấy nhau, em vẫn chờ...

Lúc ấy em lại nghĩ: « em (thẳng bê không bệnh hệt gì và nếu ta vẫn sống sóng, thi thoái không hại nó nữa. Nếu nó không may mắc bệnh đó, mặc xác nó » nghĩ luận xác đáng lâm, dần dần em bình như thoát được gánh nặng... »

Em vẫn chờ, em bảo chị thế. Sáng nào em cũng hỏi: « con vẫn thấy khỏe mạnh chứ ? » nó vẫn như thường. Chịu đến em bê nó đi ngủ, chùm chăn kín cho cửa trũng không thoát đi đâu được. Một ngày kia, thức giây, nó ho. Thấy vậy mắt em tái mét đi, em trốn vào buồng, bồi hồi uất đầm cả nhà. Mắt hoa, em sún xuống đất, may có phu lấy cột giường nằm quay vào đó, hai tay che mặt, em sợ ánh sáng mặt trời !

Bà nó khép đẽ ý lâm, tưởng nó bị ho soáng thời, nhưng sau thấy nó xanh xao gầy còm, chàng nghị định mời đốc tớ, em tán dương hết sức, em không ngăn trở vì chính em rất bằng lòng, thế có lẽ không, hai cái tương phản ? Em hại người rồi lại mời thầy thuốc chữa cho người, thật là một tần tuồng, thầy thuốc xem mạch, nghe ngực, bảo là bị lao, kê đơn rồi dặn phái lâm bỗ cho nó, cho nghỉ ngơi và ở chỗ thoáng khí.

Kỳ chúa, em lại là người từ khán hở rất chăm chỉ, em rứt khăn tay ra báo thù xong, em lại phải làm dùn phân người vợ: em coi sóc con chồng em ! Người quen, kẻ thuộc khen em nức nở: « Mẹ dè dắt ruột vị tất đã thương con đến thế » em không dè ý tới câu khen, không hỷ hùng mà cũng không áy nay chút nào.

Một buổi chiều kia, em đứng nhìn nó ngủ. Tuy hơi thở hàn hàn, da xanh xao nhưng vẻ người thùy mị dâng yêu. Bỗng em thấy bụng đau nhói nhưng người đậm mạnh vào em. Em dè tay lên bụng, em hiểu. Con em, cái thai, đã dỗ mình.

Em sẽ là mẹ, một đứa bé yêu ốm hơn anh nó đang sống giờ, chết giờ trên giường này. Ngộ em chết, chồng em lại tức huyền, người mẹ già cũng lại giết con em như em giết con Nga-Anh.

Nghĩ thế, em hối hận, em như thoát li được hung thần. Lương tâm em đã sảng chát không nhoda như trước nữa. Em dè dặt quá, qui trước linh vị Nga-Anh mồm lâm bầm: « Xin chị thứ cho em ».

Chị nghĩ xem Nga-Anh có xá tội cho em không ? Và chị ơi, chị đọc xong thư này, chị có còn chờ phép em được kí:

Uyên-Phuong, bạn thân của chị.

Chị Diễm-Tuyết

Chị không trả lời em. Phải chăng em làm chờ chị sợ ? Chị đứng chối, em hiểu rồi. Xin chị tha lỗi cho em nếu em lầm chị hoảng sợ vì câu chuyện em kể chị nghe. Em chờ thư của chị, nửng nào có thấy. Em sợ không dám quay trước chồng em mà thù tội. Em đang ăn năn thì có một tiếng từ trong người em đưa ra, ranh mạch tung cát, tung chử rót vào tai em: « hối hận thê là dù dám phản tội ác. Nhưng nếu người muôn chuộc lỗi xưa, người nèn dêm ngày khuya sớm thuốc thang săn sóc con chồng, người cứu lấy nó. Trời phạt sẽ tha thứ mà chứng quả cho người ».

Em theo mệnh lệnh của thần lương tâm. Em hối, em nghe, em trách em. Ôi chao ! giết một đứa con nít trong khi ngủ ! Hết mạt quá ! Một người đàn bà làm nén tội ác ghê gớm, mà người đó lại là em ! Em soi gương, em sợ hãi em.

Chồng em biết em khốn ợc và tận tâm qua. Ông dốc tớ lại khuyên em chờ nén lao lâm thê, có hại cho sự thai sản. Ông biết đâu ? Em mặc y, bê súc khỏe em mà em được tình mến con chồng em, em còn nè bà gi nữa. May quá, Tuần dần dần đã đỡ, hơn trước nhiều. Em mang quả ! Trời phạt đã chưng quả cho em rồi đó.

Uyên-Phuong

Chị Diễm-Tuyết

Một tin đan dồn báo cho chị biết em sinh được một trai nhưng ce ce mấy giờ đồng hồ, nó chết. Cò bài là quà báo chặng chị ? Viên đốc tờ cho là vi quá lao lực nên đến nỗi thế. Chỗn ông ấy có biết chi đâu ?

Nhung thôi, chị ơi, em không dâng phản nán chút nào. Đáng kiếp cho em Ai bão trời không mắt, em không phục. Em muốn một đứa bài nhí chết, thi đáy thần chết đến ngay, giờ tay bắt ngay con em di, ý muốn của em đã thực hành rồi, em còn phản nán chí nữa

Chị Diễm-Tuyết

Từ đó con em chết, em đau lòng quá em khỏe suýt đâm, chđng em khuyên cung không được. Nhưng em không đến nỗi khđ tâm quâ, vì con em già, di thì Tuần lại lành mạnh lắm, em trời độ nửa tháng nữa, nó khôi hàn.

Em mong mỗi có con bông, nhưng vỉ có tội thành ra cõi đất tay mà không được phết, em không muốn có con, em không có quyền có con nữa, vì em ghét trẻ muốn giết trẻ ! Con chồng em, con Nga-Anh, đó là con của em đó. Từ rày Tuần là bón ngọt của vợ chồng em em xin chồng em mang ảnh Nga-Anh treo ở buồng em, em nhủ, em ngâm, em khẩu thâm. Trái lại khi trước, em rất yêu người mệnh bạc. Lầm lục em chiếm bao thấy nàng. Nàng mỉm cười: « Chị tha tội cho em ; chị giao con chị cho em đấy. Con chị là con của em, em phải gây dựng cho nó nêu người ». Ch em thật hiền làob quâ, em yên hết súc có lẽ hơn cả chị nữa.

Một hôm Tuần ôm em, em hôn nó rồi ngang nhìn ảnh, chị em túm tilm cười. Tuần nũng nịu vùm vào lòng em. Mẹ yêu con lâm, con yêu mẹ cũng như mẹ trước con kia. Em cảm động quá, nứa nở khóc. Chợt chồng em đẩy cửa bước vào nhìn em một cách âu yếm, rồi đến bên giường vuốt ve khuyên giải em; « Mẹ quá lo nghĩ vợ chồng ta còn trẻ, đường sinh đẻ còn nhiều. Mẹ đừng tự lu quá, hao tần tinh thần. Ăn hiền & lành, trời sẽ đến công cho mẹ ». Chàng đặt đầu em vào vai cràng hòn em, hôn Tuần nữa. Em không nói được câu nào, giờ hai bàn tay nứa lấy eõ chảng, nghẹn ngào mãi mới nói được một câu: « em ta cậu ». Một lúc lâu, em định thần lại, định quí dưới chân chàng thú tội xưa nhưng nhin lên ánh thay em trung mât trông em như có ý bảo: « em ngay ! em chờ gây trong già dinh một con giống tổ ». Em nhâm mil lại, em sung sướng quá !

Thôi, bảy giờ mây mù tan bão. Bỗng chung em - Nhân-Trại, Nga-Anh, Uyên-Phuong và Tuần - bốn chúng em sẽ từ đây dời dời bường hành-phúc. Chị mừng cho em.

Bạn chị: Uyên-Phuong

(Hết)

VŨ ĐỨC-MÂU

MOI ! ĐẸP !

Có nhiều kiều chữ rất mới !

In rất đẹp !

Lại giá đặc biệt !

Nhận in dù các số sách, báo chí, quảng cáo, danh thiếp, v.v.

Imprimerie Moderne

62 Rue des Chaumiers - Hanov

Télé. N. 386

Vui... Cuối

CUỘC THI KÉN VỢ

Thi vui cuối

Của NDT Hanoi

Món bở

Câu X làm đại lý cho một hiệu bán tor, lúa, vải, dà ở hang Đao. Câu đến nhà ông hàn Thiết — một nha triệu phú — ở Ha-dong để mời mua giáp. Câu tản rã khéo, ông hàn bằng lòng xem các mầu hàng. Câu mở cái hộp con, lôi ở trong ấy ra đến năm trăm mầu lò, lúa, vải, bông, cây hai giuong. Ông hàn xem đi xem lại, tung mieng lúa, hỏi giá cả cẩn kẽ. Xem hết, ông bảo câu X:

— Hãy giờ tôi muốn xem một thứ khác nữa.

Câu X đã tưởng được món hỏi, đáp :

— Bầm quan lớn cứ truyền cho, nưa bàng này thử không có thứ nào vừa ý quan lớn, thì mai tôi lại sẽ xin đem thêm vào hầu quan lớn những thứ khác..

— Không, tôi muốn xem ông xếp thế nào mà nhét được bàng này vào trong một cái hộp bé như vậy.

Của PYH Hanoi

Giống gì

Tôi hỏi Mờ : « nay anh trâu, bò thuộc về giống gì nhỉ ? »

Mờ ra vẻ thạo : « bò thuộc giống da vàng, còn trâu thuộc giống da đen ! »

Của VT Hanoi

Tấm lòng ái-quyề

Quan lớn đốc đến thăm trường vân hán liệt, giảng cho lũ con em nghe một bài nói về ái-quốc. Câu nào cũng như bút gõ, ngồi rất nghiêm chỉnh lắng tai nghe.

Qua rất vui lòng mừng thăm trong bụng rằng « lũ vại ngày nay đã có thể dạy được, đã chịu để ý nghe người trên. »

Giảng diễn xong, quan hỏi :

— Các anh đã hiểu chưa ?

Câu nào cũng đáp :

— Đã, hiểu rồi.

Quan hì hè, chỉ một câu ngồi nghiêm nhặt, cao nhất lớp, hỏi :

— Nay anh nhớn kia, anh bao nhiêu tuổi ?

— Bùm cù lớn con mười bảy, à mười bốn..

— Lớp n'vất thế cũng là châm. Anh có hiểu những lời tôi vừa giảng không ?.. Tôi tắm. Thế khi anh thấy lá quốc kỳ bay pháp phái ở Vọng Cung, thi anh có những cảm tưởng gì ?.. anh nghĩ thế nào ?

— Bùm.. bùm cù lớn, con nghĩ rằng khi ấy giờ đang có gió.

Của BVH Yên-Bay
Trí trẻ

Ăn cơm xong, mẹ Bé đưa cho Bé một dĩa bánh ngọt để tráng miệng.

Bé thả tay chục cầm, nhưng lai rát tay ra và khóc.

— Tại sao mày khóc ?
Bé vừa mếu mào vừa nói ;
— Tại u sê mắng con, khi con đã chọn cái to nhất.

Của LBC Hanoi

May quả

Bà Thông đi lễ về có vài quả nho rất to mang biếu bà Cả, gọi là của quý. Tháng Long thang lợ mắt ngắt một quả ăn. Bà Cả thay mắt ma quanh quần chỉ có cậu con đứng dãy, nói dọa :

— Mắt thi thời chửi đứa nào lấy không biết mà ăn cả hột vào bụng nó mọc cây dãy cả trong ấy thi khốn dãy.

Long vừa sợ vừa mừng nói ngay :

— Thưa mẹ, thê thi may quả, con vứt cả hột đi rồi ạ !

Danh sách

Cô NTS route de Hué Hanoi : 6 bài
O.O. N XC Eventail Hanoi : 1 tranh,
T V K Hậu-an Sontay : 2 tranh, 4 bài
PTG Thủ-thiên : 5 bài N T L seaux 1 bài,
N X N Thăng-long Hanoi : 1 tranh
L D C Charbon Hanoi : 4 bài B V H Yên
lạc Yên-bay : 3 bài, 3 tranh V T Au
Lãng Hanoi : 10 bài, PYH. Changeurs
Hanoi : 1 tranh 3 bài D V C Qui-nhon :
1 tranh 3 bài N D T et Sœur An-lãng
Hanoi : 8 bài. D C T Vientiane : 5 bài
N T T Ninh-xá Bac-Ninh : 2 bài 5 tranh
N V C Quai Dung-bà huế : 10 bài 2 tranh
T V C saigon : 9 bài. L V T Yên-bay : 5
tranh 3 bài. N X N Pont en bois Hanoi :
5 bài 1 tranh, T K S Bạch-mai : 3 bài
N T Q Khâm-thien : 3 bài. N G T Quai
Piquet Pnom Penh : 7 bài,

Kinh cáo

Các bạn thấy châm dãy tên mình xin đừng lấy thế làm lừa; cuộc thi này có nhiều người dự quá, không sao dãy suè ngay được — Nếu ai dự hai ba cuộc thi một lần thì xin viết riêng ra từng tờ giấy một, và trên tờ giấy nào cũng có đề tên và chỗ ô để tiện lựa chọn.

Kỳ sau sẽ đăng kết quả cuộc thi vào số 35, 36, 37, 38.

Bản báo mờ cuộc thi này để các bạn xa gần (trừ những người trên 100 tuổi) mua vui.

Các bài « kén vợ » không được quá 50 giông, người dự thi muốn kén ai tùy thích riêng, nhưng bài viết phải có tính cách vui để những người đọc báo, không kén vợ, khi xem bài đó cũng có cái thà như người kén vợ vậy.

Cuộc thi này có cái đặc sắc là không giải thưởng nhưng bài nào đáng nhất thi cho nhất, bài nào đáng nhì thi cho nhì và bài nào tháng lại đăng tên bài nào hay nhất, và hay nhì.

PHONG HÓA

Dự thi kén vợ

Số 5. — Lấy vợ là một sự không thể biết trước được. Đã không biết trước thi còn kén gì.

Trước khi lấy thi tướng tượng người vợ như thế này thế nào — mà đến khi lấy vợ vẽ thi khác hẳn.

Anh muốn lấy người vợ đẹp trai ? Anh sẽ được người vợ xấu như ma.

Anh muốn lấy người vợ giàu trai ? Anh sẽ được người vợ kiết sơ kiết xác.

Anh muốn lấy một người vợ dung dãy, ngày thơ, trong sạch ? Người vợ anh rồi sẽ là một người lảng lơi, dễ thỏa khốn nạn !

Nghĩa là lấy vợ thi anh đừng có trót ao và mong mỏi gì cả, vì anh sẽ thất vọng.

T. MIỀN (Đinh-dá)

Tâm kén vợ

Số 6. — Tôi đã có vợ, nhưng tôi cũng có nghĩ đến sự kén vợ, vì biết đâu một ngày kia tôi không hóa vợ, mà dù không thế chặng nữa, biết đâu tôi sẽ không khỏi có tư tưởng lấy vợ lẽ, nếu mà vợ cả tôi còn sống cho phép, hoặc.. bắt ép.
Người vợ mà một ngày kia tôi sẽ lấy thì phải thế nào ?

Tất nhiên phải đẹp. Tôi nói đẹp đây là theo cái quan niệm của tôi, đẹp không phải là giáng người thoát thai yểu điệu, minh họa strong mai dẫu. Đẹp với tôi phải là tần thước, giáng giấp khỏe mạnh, người dẻo dặn. Còn trên mặt, mắt, mũi, móm, tai không cần gì có vẻ xấu sắc, cốt không có lỗ là đủ làm tôi.

Người vợ đẹp ấy của tôi phải là người làm ăn đủ tu cách, từ nuôi lấy mình, tôi không cần giàu. Tôi không hy vọng gì người ấy bao dung cho tôi, trái lại, tôi cũng không muốn tôi.. tôi phải bao dung cho người ấy. Anh mặc thi, vợ tôi nếu sẵn tiền muốn dùng các thức to lụa sang trọng tôi cũng thích, nhưng nếu không có mà dùng các hàng thường mài trắng sạch sẽ là tôi cũng dử tra được rồi.

Ngoài ra người vợ của tôi phải cần là người có tư tưởng. Tư tưởng thi không cần nhiều, chỉ cốt hiểu rõ và nhận biết hai điều sau này :

1. — Là vợ tôi chỉ có thể chưa để đến mươi mươi lăm lụt là nhiều, trái lại tôi có thể có được rất nhiều con.

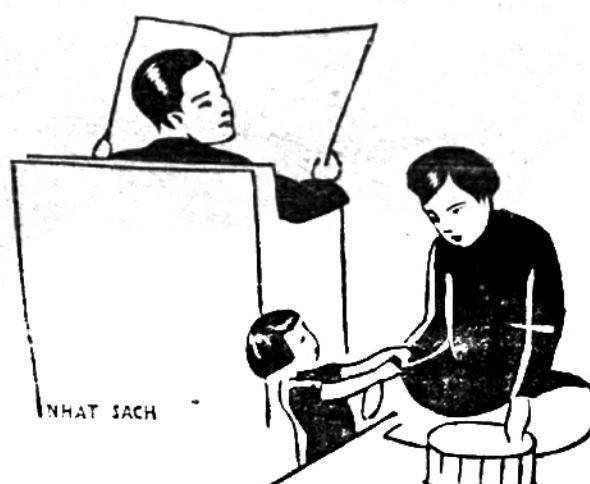
II. — Là vợ tôi chỉ là vợ tôi trong những lúc khỏe mạnh, mà không phải là vợ tôi (!) trong những khi yếu đuối và thai nghén, càng là trong lúc nuôi con.

Biết rõ hai điều ấy thì mới, khôn giờ tôi lấy thêm vợ, và ghen tôi trong khi tôi cần di chuyển.

Tôi kén vợ kẽ thể cũng hơi ngang. Trước khi hỏi xem có bà nào, có nào dủ tư cách mà thương được, tôi xin tư giới thiệu : người mập mạp, nhiều người cho là béo, thường khi soi gương vẫn tự cho là đẹp, đương tài trai, khỏe mạnh, it khi ốm. Còn về phần học vấn từ xưa có một cái va-li, một nắp đì quấn áo, một nắp sếp gói học thức, tư tưởng, chưa bao giờ thấy chật...

TÂM (Hanoi)

Vô tình

— Con có mách Ba rằng hôm qua mẹ sang định bắt với ông Tham đầu ? Sao mẹ không mua keo cho con đi !

AI BÀO KHÔNG DUNG ???

« AUTO FORT » là một thứ đồ chơi rất thích hợp cho trẻ con, vì nó àm cho : Bắp thịt nở nang

Tinh thần sáng khai

Chơi « AUTO FORT » không có gì là nguy hiểm, người sẽ được khỏe mạnh, nhach nhẹ, lại thêm nên can đảm.

Ai cho những điều kể trên là không đúng, xin mời lại thi nghiệm tại :

Hiệu Phúc Long

43-pi ô hàng đầu hanoi — Tel. số 251 bán buôn và bán lẻ

Xe hỏa sang bét kia cầu dã lán, mà Mai vẫn còn tựa cửa nhin ra ngoài, vì cô có cảm giác rằng Lộc đương nbin cõ nên cô ngượng mà không dám quay lại.

Xe từ từ dừng bánh: đã đến ga Giả-Lâm. Mai có cái cảm tưởng trời đương mưa gió sấm sét bỗng tạnh bặt. Cô nghĩ thế thì cô mỉm cười.

— Cô nghĩ gì đó?

Mai quay đầu lại. Lộc vẫn ngồi bên cạnh. Cái nụ cười vẫn còn nở trên cặp môi thâm, khiến Lộc nhìn cô rồi cũng cười: cái vui cái buồn xưa ray vẫn bay bay.

Lộc nhắc lại câu hỏi:

— Cô nghĩ gì mà trông cô như có vẻ tư lự thế?

— Thưa ông, em đương nhớ tối ngày xưa.

— Thế cô có nhớ tối cái thời kỳ ở Đông-anh không?

Mai mỉm cười mà không đáp:

— Nhưng tôi thì tôi nhớ lắm. Ngày ấy cô mới mười một tuổi mà cô đã vấn tóc như người lớn. Nhưng cô lẽ chỉ người lớn được mỗi một cái khăn, còn ngoài ra vẫn tre con lầm. Một hôm tôi về thăm nhà, gặp cô hai mà đều xì những vết mực.

Mai thận cái mặt. Bấy giờ có mấy người hàng cơm kibiêng và giòn hòn lùn Ý lên toa làm ngừng bài câu truyện. Mọi người ngầm nghĩ một lúc rồi bảo lại:

— Câu truyện ngày xưa có lẽ không nan bé bằng câu truyện ngày nay.

1) xem Phong-hoa từ số 36.

— KHAI-HUNG soạn

Ban này cô có nói cô về bán nhà, bán đất, để lấy tiền trả tiền học cho cậu.. cho cậu em. Nhưng ntn ra, cô không bán được thì sao?

— Ban rẽ thi thế nào cũng có người mua.

— Đã biết đâu! Mà cô bán nhà rồi thi cô ở vào đâu? Cô nói cô thuê nhà ở làng Brô, nhưng cô thân gái.. tôi e ngại lắm.

Hai người cùng quay ra nbin xuống sân ga.. Lộc nhắc lại:

— Phải, tôi e ngại lắm!

Mai buôn rầu답:

— Thưa ông, lúc này phải liều thử! Thế nào em cũng phải để em Huy học đến nơi đến chốn. Mà muốn được thế thi chỉ còn một cách là bán nhà.. và nếu ông lo ngại cho em thân gái thi ở đâu mà không lo ngại. Ở nhà quê đã chắc chắn tránh khỏi bọn hào cường bá hiếp? Dẫu sao, em vẫn nhớ lời nguyện vọng cuối cùng của thầy em: là em Huy thành tài và trở nên người hữu dụng.

Lộc mỉm cười:

— Nhưng còn cô?

Mai ngạc.

— Em không hiểu.

— Tôi hỏi: còn cô thi cô trở nên gì? Từ ban này tối giờ tôi chưa bao giờ thấy cô tướng đến cô.

— Tôi ấy à?

Mai hơi lè lẩm lâ. Vì thực ra cũng không may khi cô tự nghĩ đến mình. Lộc thấy cô ngạc thì thương hại:

— Hay tôi bàn lẽ này, cô nghe cô tiện

Tranh vẽ của Đông-Son

không. Cậu Huy đã muôn thời học đì làm thi cô cứ để cho cậu ấy thời học. Cậu Huy có thể ra ở tạm dâng nhà tôi, rồi tôi tìm giúp việc cho.

— Cảm ơn ông, nhưng em Huy nó khó tính lắm, nó chẳng chịu nghe thi đâu. Đến ở nhà dâng bắc phản Hai tôi, nó còn chẳng chịu nữa là.

— Thế thi cái đỗ tùy cô! Nhưng cô nhớ cho rằng khi nào cô cần đến tôi giúp cô điều gì thi xin cô đừng ngại, đừng do dự. Tôi vốn là người anh.. người anh rất thân của cô khi xưa.

Mai cảm động, vò quay ra nhìn phong cảnh, lấy vạt áo lau nước mắt.

Lộc lại nói:

— Hay thi này này. Cô đã quả quyết bán nhà, bán đất thì tôi cũng không thể can ngăn cô được. Nhưng cô cứ cầm lấy số tiền này để phòng khi chưa bán được thì bấy nhiêu tạm.

Lộc vừa nói vừa mở túi đưa cho Mai bốn cái giấy bạc năm đồng. Mai không cầm, vừa sưa tay vừa nói:

— Em cảm ơn ông, quả thực em không dám nhận, em không có quyền nhận.

Lộc cười:

— Vậy cô không coi tôi như một người anh nữa sao?

— Em không có quyền, em không thể coi ông là một người anh như xưa được nữa.

Lộc lắc đầu, chép miệng:

— Sao vậy, em?

— Ông nghĩ thi ông hiếu, bà tất ông phải hối em.

Lộc mỉm cười:

— Thôi, anh hiểu rồi. Bây giờ cô không phải là một cô bé con nít mà là một cô thiếu nữ có nhan sắc như gi. Em nghĩ thi tôi em lầm. Trong khi chúng ta cách biệt, anh vẫn hỏi thăm đến em luôn. chứ có phải bây giờ anh trông thấy em đẹp, anh mới săn sóc đến em đâu.

Mai nhẹ, cúi gầm mặt xuống. Lộc lại nói luôn:

— Vậy cô cứ cầm lấy số tiền này cho tôi bằng lòng. Anh em chỉ nhớ nhau, chỉ cứu nhau trong khi hoạn nạn thôi, chứ lúc thường thi đã dễ ai đã phải cần đến ai, mà đã dẽ

Cửa hàng bán

ước Mắm

Phố bờ sông

Hàng Nâu

(ai Clémenceau)

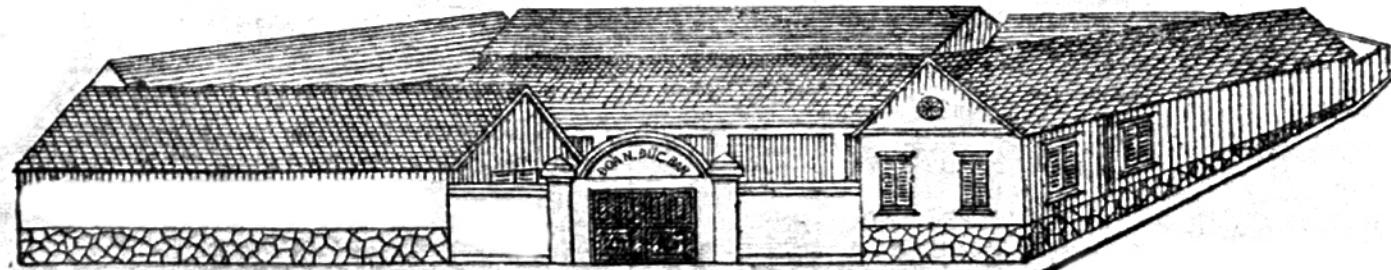
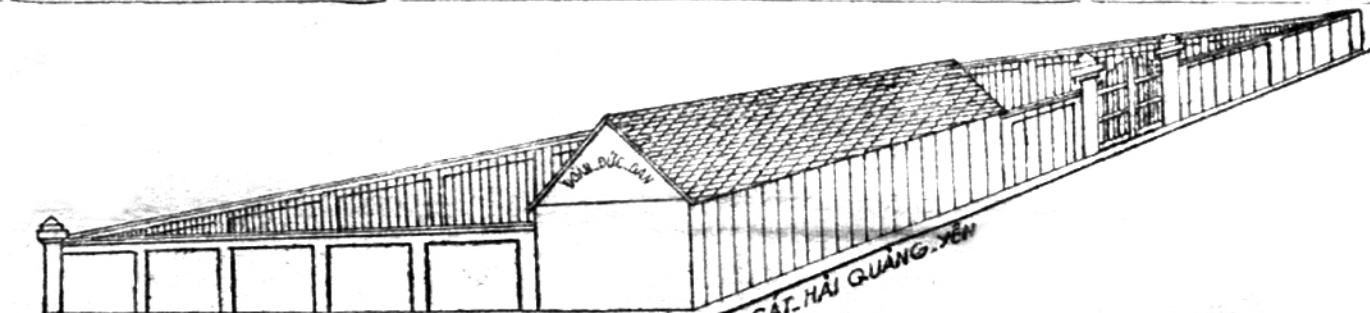
HANOI

đ bến

tầu thủy

Maréchal Foch

HAIPHONG

XƯỞNG LỌC NƯỚC MẮM TRẮNG CỦA M. ĐOÀN ĐỨC BẢN TẠI CAT HAI QUẢNG YÊN

Cửa hàng và xưởng mắm do M. Đoàn Đức Ban quan-trị lấy

sập đã được cái bún-banh giúp đỡ cô chút đỉnh. Vậy cô cứ cầm lấy, đừng ngại ngần gì nữa.

— Quả thực em không dám, quả thưa tôi không dám.

Bà cụ ngồi bên cữ thấy Lộc vẫn ní mãi và Mai thì chối đây đây, cũng bàn g López một câu :

— Quan thăm đã giúp thì cô cầm lấy cho quan thăm bằng lòng.

Lộc vui ngay lấy lời ấy :

— Đấy, cô coi .Ai cũng bảo thế... Hay là tớ đây này. Tôi cho cô vay, khi nào cô bùn được nhà cô tiền lại hoàn lại tôi cũng được.

Lúc đó trên toa hàng ba có người mở cửa ra nhìn xuống toa hàng tư rồi gọi :

— Anh Lộc, lên tôi bảo cái này!

Lộc trả lời :

— Được, tôi lên bây giờ đây ! Rồi lại quay lại phía Mai, ẩn hồn cái giấy bạc vào tay mà nói rằng :

— Cô nhận cho tôi bằng lòng nhé, không có tôi khđ tâm lầm.

Chàng lại mở ví da đưa cho Mai một tấm danh thiếp mà nói rằng :

— Đấy, chỗ ở của tôi đây ! khi nào có cô cần đến tôi giúp điều gì, cứ đến đó hay viết thư về đó.

Mai chỉ úa hai hàng lệ không nói được nên lời ... Lộc đứng dậy từ biệt cô.

— Thôi, chào cô, tôi xin sang bên kia một lát ... À, cô xuống ga Thạch-lỗi phải không ?

— ... Vâng.

— Đấy, cô coi tôi nhớ lâu tớ đây ! Còn tôi xuống ga Phúc-yên .., tôi được nghe phép mội tuần lè, lên chơi ông bác làm quan ở đó. Hôm tôi về, nếu còn thời giờ, tôi sẽ ghé vào thăm cô nhé ?.. Có tiêu không cô ?

Mai ấp úng :

— Đường từ Thạch-lỗi vào làng em hơi xa.

— Được, rõ, tôi sẽ liệu. Vậy chào cô nhé !.. xin chào cụ !

— Tôi không dám, chào thày.

Lộc sang toa hàng ba dã lâu, mà Mai vẫn ngồi im, không động đậy, tay cầm mấy cái giấy bạc và tấm danh thiếp như muốn trả lại. Bà cụ ngồi bên ghế lại thì thầm :

— Thời ấy tớ với cô nhỉ ?

Mai vẫn ngồi yên, chỉ úa hai hàng nước mắt. Bà cụ lại vỗ vào vai bảo :

— Nay cô cầm tiền vào bùa bao, chẳng mất.

Mai thong thả quay lại, gương cười :

— Lấy thế này không tiện cùa g, để tôi già lại ông ấy thôi.

— Cô ngủi lèn thàm lắm ... người ta tử tế không nêu.

— Tôi chỉ sợ không bán ngay được nhà, thi lấy tiền đâu mà già lại ông k.

— Thị bao giờ cô già lại cũng được chứ sao !

— Không được ! Tôi phải già ngay bây giờ.

— Lương chả nhiều mà lại một lúc dám cho chứng kia bạc.

Mai vẫn còn cầm bốn cái giấy và tấm danh thiếp ở tay, nhìn ra xa, ngâm nghĩ nghe thấy cô kia nói thế thì như chợt nhớ ra điều gì, quay lại lầm bầm nói với mình :

— Không được ! ... Phải, người ta cho. Người ta cho như người ta bỏ thì cho kinh hổ khô.

Rồi cô quả quyết đứng dậy. Xe gấp chở lượn, lại nhau lúc Mai có điều nghĩ ngay ở trong lòng quên hẳn rằng mình đương ngồi trên xe hỏa, nên vừa đứng dậy tại suýt nữa ngã văng ra, may có

Lộc, Mai tuy đỡ lấy nhưng tâm trí dẽ cả & đau, nên tuy đọc mà chẳng biết có những chữ gì. Mai đến lúc bà cụ hỏi trong giấy viết những chữ gì, cô mới như tỉnh thoáng thức dậy, định tâm đọc lại và trả lời :

— Thưa cụ, cháu cũng chỉ biết có chữ tên Nguyễn-Lộc và chữ số nhà 244 mà thôi.

— Vậy không đẽ & phô náo à ?

— Thưa cụ có, nhưng đẽ bằng chữ tây, cháu không hiểu.

Bà cụ cười :

— Thế sao tên cũng bằng chữ tây, cô lại đọc được ?

— Thưa cụ, tên thi đẽ bằng chữ quốc ngữ chứ.

Bà cụ không tin, mím cười, cho là Mai có ý dấu .. Lúc bấy giờ xe hỏa huỷ còi một hồi dài. Một người hành khách ngồi đối diện Mai hỏi người ngồi bên :

— Sắp đến ga gì đấy nhỉ ?

Người kia đáp :

— Thạch-lỗi !

Bà cụ thoáng nghe thấy, liền sê đập vào Mai mà rằng :

— Kia ! gần đến ga Thạch-lỗi rồi ! Cô phải có xuống Thạch-lỗi không ?

— Vâng, cảm ơn cụ, cháu xuống đây.

Vì ở ga này ít hành khách lên xuống, nên xe chỉ đỗ một phút lại đã buýt còi chạy từ từ. Mai còn đương ngạc nhiên lên chỗ bà cụ và hai cô con gái đẽ chào, thì ở toa hàng ba một người thò đầu ra cửa sổ nhìn xuống gọi :

— Cô Mai !

Cô quay cổ lại, nhìn lên, thấy Lộc đương vầy. Cô như chợt nghĩ ra, chạy theo nói :

— Thưa ông, tên của ông, tôi không dám...

Nhung xe đã chạy được một quãng rồi. Mai nhìn theo chỉ còn thấy cái hình bán thân in trong khung cửa thò ra vây... Rồi xe dần dần sẵn tới cõi xa xa mờ mịt... Rồi chỉ còn là một chấm den trên con đường sắt thẳng băng.

Mai thò dài vào ga...

(Còn nữa)

KHAI-HUNG

Đông - Mỹ

Nickelag, émailage au four, réparation es cycles

Rồi Mai đứng giật toan sang toa hàng ba, bà cụ kéo lại :

— Thị cứ ngồi đây, thế nào thày ấy chẳng còn xuống đây.

Bà cụ vừa nói vừa mím cười, khiến Mai luồng cuồng bén lên, vội lai ngồi xuống, thở dài. Cô con gái ngồi bên, bảo cô chị :

— Chị ạ, trông thày ấy giống cậu Giang ở làng ta nhỉ ? Tính nết cũng nhanh nhẫu như thế.

Cô chị trả lời :

— Nhưng thày ấy đẹp trai hơn chứ. Làm thăm ta thế chắc lương nhiều lắm đấy nhỉ.

Cô em cười :

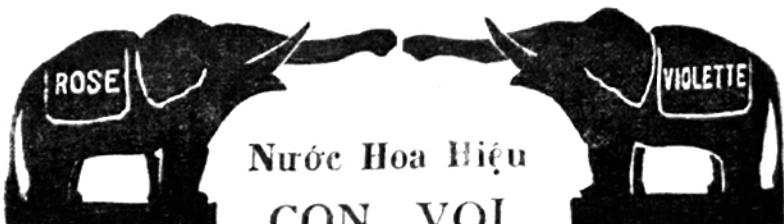
bà cô con gái bà cụ đỡ được. Mai mím cười, cái cười mơ màng, ngồi xuống không nhớ rằng mình đinh lén toa trên đem tiền trả lại Lộc. Cô ngồi bên cạnh Mai bỗng nhá xuống ván xe kêu lên :

— Chết chúa kia. Tiều rơi cả rồi kia.

Cô vừa nói vừa cái xuống nhặt bốn cái giấy bạc đưa cho Mai. Song Mai vẫn ngồi thở hổn hển như không lưu ý đến. Cô kia liền bọc vào trong gói yếm Mai, rồi thắt nút chặt chẽ lại mà nói rằng :

— Thời thế này thì không lo roi nứa... Này còn tờ giấy này thi cô bỏ vào túi.

Cô đưa cho Mai tấm danh thiếp của

Nước Hoa Hiệu

CON VOI

NGUYÊN CHẤT : Jasmin, Violette, nước Hoa thủy tiên

Quelques Fleurs, Fleur d'Amour, Rose, Menthe:

1 lọ 3 grammes 0p20, 1 tá 1p80, 10 tá 17p00

1 lọ 6 grammes 0p30, 1 tá 2p70, 10 tá 26p00

1 lọ 20 grammes 0p70, 1 tá 6p30, 10 tá 62p00

PHÚC LỢI 79 Paul Doumer à Haiphong

Bán buôn và bán lẻ tiền cước bản hiệu chịu

Vé ảnh truyền thần bằng than hay mực tâ

Thật giống, thật khéo Không phai màu

anh 50 x 60 2p90

Ở xa xin gửi ảnh mẫu về cho

M. TRƯỜNG-TRONG-BINH

— Achicole du Travail

NÉNHÚT THUỐC THƠM

ANG LÊ

SWEET CAPORAL

HIEU

SWEET CAPORAL

Ω 15

Thuốc thấp dã có tiếng

Ai bị chứng thấp, té buốt như huot gau sang, hoặc các bà sản phụ khi sinh dễ chấn thương bị phải các chứng tê, nên dùng gay thử thuốc thấp hiệu Long-thành bệnh vong thể nào cũng khỏi, vì thử thuốc ấy già truyền đã ngoài trăm năm, mà chung là lại kinh nghiệm thêm vào nhiều về thành công phương thuốc hoàn toàn liệu nghiệm và dùng qua đều khỏi cả trăm người không sai một. Thuốc bóp ngoài mỗi chai 2p.30. Thuốc uống trong mỗi hộp 2p.60.

Lâu giang mai

Bệnh lâu phát dài buốt, ra mồ hôi, chảy nước, dùng lùn 5, 6 lọ thuốc lâu Xong-Thành là khỏi, thuốc này không hại sinh và mỗi lọ 1p.60.

Giang-mai nổi bạch, lở leát quy đầu, khí ối khí nóng giật thịt nhức xương, dùng huốc Xong-Thành là chóng khỏi, thuốc này cũng không chát đặc mỗi lọ 1p.80

Ai chữa khoán bệnh tinh không khỏi giả ai tiền.

Sau khi bị khỏi bệnh tinh dùng 12 hép và thận là khỏe mạnh như xưa và tuyệt đối không đi đe còn lại, ích lợi cho đường sinh dục, mỗi hép 2p.00.

Xong-Thành 24 phố Cầu Đuôi - Hanoi & xa việt thô và gửi nửa tiền trước sẽ có thuốc gửi đi.

Xong-Thành dit Lê-Tiến-Phát 34 phố
Chợ Đuôi - HANOI

A gấp B

A Bác này riết rò quá chừng, sợi mì (Chemise) chật cổng cung lung rộng thừa.

B Giống như lối áo ngày xưa, vì may thô vụng cắt bừa biết sao.

A Thần sơ-mi có xà nát, ười lâm hàng gạo (1) đã ba tiếng đến.

B Ngầm áo bác với cổ cồn, Mới hay may khéo làm tôn vê người.

NG-RANG T, Q MINH
1 N° 15 Phố hàng Gạo gần chợ Đồng-xuân

Thứ kem thay phấn hiệu Vélocity Dixor càng dùng màu già càng my khi ra rưa ra nắng cũng khi nhắng đầm mà có bõ hôi ra cũng không giảm mất màu kem. Thứ kem này không thay phấn, mà về mùa rét đông thay thuốc nẻ thì không thử nào tốt bằng.

Có bán lẻ khắp mọi nơi

Đại lý độc quyền: LUNE FAT 23 - Rue des Changeurs, Hanoi
TẠI HAIPHONG : có bán ở số 22, 24 phố Khách sạn A Riz Mohamde,
TẠI NAM ĐỊNH : Có bán ở hiệu Giả-Thuận-Long 36 phố Carreau.

Cần dùng Đại-lý các tỉnh xin viết thư về châm trước

Ai muốn chữa quái bệnh và trả tiền thuốc lúc bệnh dã bớt ?

Ngoài vào mắc bệnh nguy hiểm đã chữa mọi nơi không bớt nên đến nhà Thành viên của họ Bác Án số 9 Phố nhà Thờ (rue Lambiot) Hanoi sẽ được chữa khỏi, không ối và nếu đã lếu tiễn mọi nơi mà bệnh chẳng bớt sẽ được trả tiền thuốc lúc bệnh giảm.

Chuyên trị Lao, xrayen phè, khí huyết tròng tròn nhạt té liệt đau xương và các bệnh ống bì tem trả lời lấy thuốc nếu gửi mandat Ipo'o làm tiền cước gửi thuốc. Thư và mandat nên gửi đến người quản lý:

M. Nguyễn-Liên-Đức 9 Rue Lambiot Hanoi giờ tiếp khách từ 2 giờ đến 5 giờ
tối giờ đó chở nhân mã đi thăm bệnh.

Sách mới in rồi :

Ai muốn chữa khỏi bệnh mà không phải dùng thuốc,

Ai muốn biết phép tiên là mầu nhiệm thế nào?

NEN MUA NGAY CUỐN SÁCH

THÔI - MIỀN NHẬT - BẢN

Nghiêm theo phương pháp của Đức (Alle-magne).

Chuyên chữa các chứng bệnh

Giá 1p.50. Ông mua thêm cước 1p.20. Thời và Mandat để cho nhà xuất bản như vậy

Nhật - Nam - Thư quán Hanoi

Muốn được như liên

Phải học thời miền mới được

Sách dạy thời-miền thuật đã in ra cầm cuốn từ số 1 đến số V giá 2p.00. Ông mua thêm cước 1p.80. Mua riêng từng cuốn cũng được. Mua buôn, mua lẻ. Thời và Mandat chỉ để cho nhà xuất bản NHẬT NAM THU QUÁN HANOI.

Rồi từ 1er Janvier 1933

200 SỐ BIỂU..

Ai sẽ chúng ??

Số đầu : 1 cái xe đạp đồng giá 50p.00

Số thứ nhì : 1 cái xe đạp đồng giá 30p.00

Cic Ngát có xe đạp xè nhẹ đem lại mía son, chữa, hoặc mua hàng ở hiệu Đồng-Mỹ 55 Hàng Giấy, từ 6p.00 giờ lên bão hiệu xin biểu một số.

Tử-Ngọc-e-Liêng đỗ

(78) Bằng lâm phố Hàng Gai.
Chữa lâu thực rất tài,
Trám người không sai một,
Thầy thuốc đỗ biết ai ?

Giả nhời

Có phải Tử-Ngọc-Liên
Chữa lâu thực như tiên
Trám người không sai một
Bệnh nặng cũng khỏi liền.

Khen

Khen rằng man tiếp lại đa năng
Vua hỏi buông nõi đã nói ph้าง
Hà-nội hàng Gai nhà bằng lâm
Chuyên món chửa lậu chả ai bằng,

SALON DE COIFFURE MODERNE

PHAM-MANH-KHA

80 Rue du Colon - Hanoi 80

Là Hiệu cắt tóc sang hơn mọi nơi
dùng toàn thợ khéo. Giá tiền rất ba

Cắt tóc Op.15, Cạo râu Op.05,
gội đầu Op.05, uốn tóc Op.80

Friction eau
de Cologne Op.40

Cạo tháng :

1 Tháng hai lần cắt tóc

1 Tuần Lễ hai lần cạo râu. Giá 1p.50

1 Tuần Lễ hai lần cạo râu. Giá 1p.50

Những việc chính cần biết trong tuần lễ này

TIN TRONG NUOC

Thứ sáu năm nay sẽ giảm 10.000

Hôm nay, ban trướng trực hải đội chém phủ hợp tại Saigon đã chuẩn y bản nghi định của quan Thống Sứ Bắc-kỳ về việc xin giảm thuế thu 10.000 của viện dân biểu Bắc-kỳ và số cho thi hành ngay vụ này và chỉ trong thời hạn khẩn hoang thời.

Một cái tin mừng cho dân Bắc.

Tin trong lang báo

Bản báo được tin rằng: tờ kính tết lập chí do ông Tùng Viễn Nguyễn Xuân, Ngao chủ trương sẽ ra số đầu tại Hanoi ngày 10/4/1933.

Và xin giới thiệu cùng đọc giả và có lời khích cho Kinh tế tạp chí được trung thư Tòa soạn và lị sự II Takoz Hanoi của báo Kinh tế và 58 Van Vollenhoven Nam-Định.

Bút bao nhiêu tiền trinh mới?

Có ba rằng nhà nước đã gửi thư máy bay sang Pháp mua một triệu 20 vạn quan tiền tẩy đồng là. Số đồng này có thể được 14 vạn hai nghìn đồng bạc tiền trinh.

Công cuộc bài trừ bệnh lao ở Nam-kỳ

Saigon — Số người vào chợ phiên tổ chức trong phủ Toàn quyền năm nay đông hơn năm ngoái. Tiền thu từng công được 1150 đồng, trừ các khoản, bài bài trừ bệnh lao cũng còn được ngoài 10.000 đồng.

TIN NGOAI QUOC

Trung-nhat chiến tranh.
sai-dinh-Khai chi huy quân đội ba

tỉnh ra đánh Nhật

Quảng-châu 17/3. Bao Tầu đang tìm cách đưa được lực lượng nam để quyết định kết quả đánh Nhật mệnh danh là « Tây nam kháng Nhật cứu quốc » và cùi Sai-dinh Khai làm Tổng chi huy, xuất quân ba tỉnh Phúc-kien, Quảng-dong và Quảng Tây tất cả tới ba vạn người.

Quân Nhật hạ Thừa-Dục
thiết có 30 người

Thứ sáu 12/3. Cứ lời người Nhật nói thì trước khi quân Nhật hạ được kinh thành Nhật-hà, toàn bộ chi thiết mất có 30 người lính, còn mấy trận sau ở Cố-bắc-khoa chi thiết mất hơn 60 người.

Truong hoc Luong muôn coi mình
như một người thường

Truong-hai 12/3. Trường học Luong tuyển bổ với các nhà báo, tối minh đã trao lại mặt đồng-bắc cho chính phủ Trung-ương, riêng phần Trường không có ý kiến gì về đương cục hết, xin từ nay trở đi coi mình là người thường thôi.

Người Nhật lưu hành giấy bạc mới
& Nhiệt-hà

Đông-kinh 14/3. Chính phủ Mân-chau-vi muôn chiết đồn lai tiền tệ, thấy giấy bạc cũ ở nhiệt-hà bị bá giá quá, nên định cho lưu hành thứ giấy bạc của Trung-ương ngán hàng Nhật.

Dự luận Nhật muốn Trưởng-giới
Thạch dùng đánh Nhật

Đông-kinh 14/3. Một tờ báo Nhật vừa đăng một bài dài ý mong Trưởng-giới Thạch dùng theo đuổi cái chính sách bài Nhật như Trưởng-học Luong-nhà.

Nếu Trưởng thực hành theo chính sách thân-Nhật, thì nước Nhật và thứ nhất là nước Tầu sẽ được lợi nhiều lắm.

Tổng-thiết - Nguyễn đại thắng
quân Nhật

Bắc-binh 15/3. Quân Nhật & Hý-phong-khoa đã bị Tổng-thiết-Nguyễn đánh cho một trận đại bại, chết mất hơn 6 nghìn người. Quân Tầu lại europe được 10 cỗ đại-bắc, 5 nghìn khẩu súng tay và 7 cỗ xe tăng.

Nước Mỹ giúp vào việc giải-quyet
vấn đề Trung-Nhật

Washington 15/3. Sau khi nhận được thư mời vào ủy-ban 19 nước thêm 3 nước nữa

là 21 nước của hội Quốc-liên chính-phủ Mỹ đã phúc đáp H.Q.L với tổng tư vấn ủy-ban 21 nước để giải quyết vấn đề Trung-Nhật.

Một triệu hoa viên cho người nào
lấy được đầu Trương-hai Bằng

Đông-kinh 15/3. Cứ tin rằng người Tầu đã treo giải thưởng một triệu hoa viên cho người nào lấy được đầu Trương-hai-Bằng. Thông-tin Nhật-dài qua Mân-chau-quốc.

Hitler với đảng cộng-sản

Từ ngày ông Hitler lên cầm quyền, đảng Cộng-sản bị bắt phen lèo-lèo: hội sở bị khám xét, báo chí bị đánh bầm-bầm, tù bị tống giam, và vừa rồi những con nghi đồng sản lái không được mời dự kỷ khai mạc ngãy viễn ngày 21-3.

Quốc-kỷ của Đức dùng mẫu nào

Hitler đã tưởng tự di khắp các nơi nói rằng các công sở từ giờ về sau phải treo cờ của đảng Xã-hội quốc gia và cờ của Hán-phu.

Học sinh Nhật sang thăm Mân-chau

Đông-kinh 15/3. Vợ bà sáp tới đây chung 1.000 học sinh Nhật sẽ sang thăm Mân-chau-quốc để cho biết rõ tình hình xứ ấy. Họ &

lại một tháng, dự các cuộc bồi-nghi, và mở cuộc tham-giao với học sinh Mân-chau.

Tưởng-giới-Thạch định diều dinh
với Nhật để thống-Nhật nước Tầu

Đông-kinh 15/3. Nhận thông cáo rằng Cố-bắc-khoa đã bị quân Nhật chiếm hòn đảo và Hý-phong-khoa 9/3. Thế là việc này Nhật-hà đã thực hành đúng định. Nhưng việc binh đao vđ sau này chưa chắc đã tách khỏi, tuy có tin Tưởng-giới-Thach trục tiếp điều-danh với Nhật để hợp nhì nước Tầu đến bắc bờ sông Dương-tô.

Truong-hoc-Luong dâ sang Pháp

Có tin chép-chân truong-hoc-Luong đâ di máy bay riêng xuống Thượng-hải rồi từ đó xuông tàu qua Pháp.

Truong-hai - Bằng thay Thang-
ngoc-Lan ở Nhiệt-hà

Hoàng-kỵ 12/3. Tỉnh Nhiệt-hà sắp có việc lần-tuồng mới là Truong-hai - Bằng-thang-ling-quân-di-đánh Nhiệt-hà của Mân-chau-quốc, để thay Thang-ngoc-Lan.

Tôn-Khoa ra lệnh dê-chẽ hàng
Nhật

Shanghai 12/3. Cứ tin Nam-kinh rằng Tôn-Khoa, viên-trưởng lập-pháp đâ ra lệnh dê-chẽ Nhật-hà là việc đã quyết định trong kỳ hội-ngụ lần thứ ba của Quốc-dân-dảng.

Quân Tầu hết lương-thực

Thượng-hải 14/3. Theo tờ báo-cáo của Nam-kinh thi ở Cố-bắc-khoa và Hý-phong-khoa vẫn đang đánh nhau. Một viên nguyễn-nam Tầu bị thương. Nguyễn-soi Tôn-dien-Anh báo-cáo rằng hiện nay lương-thực quân-linh Trung-Hoa đã es.

Hà-ứng-Khâm tạm lén trọng-eo
việc binh-mặt Hoa-bắc

Bắc-binh 14/3. Hà-ứng-Khâm đã được cử lén kế-chân Truong-hai-Luong, nhưng hiện nay mới lén-trong-eo việc binh-mặt Hoa-bắc, còn đợi mệnh-lệnh bđ dụng ở Nam-kinh tới. Hà-mời chính-thức phản-chuc.

Nhật định gửi kiều-dân sang
Nhiệt-hà

Đông-kinh 14/3. Nhật định trích ra một số tiền 5 triệu hoa-việc để giúp cho 100.000 người Nhật-kiều ở Brasil và mít số 282.000 hoa-việc để gửi cho kinh-lâm sang Mân-chau.

Tưởng-lục

Bản báo được tin ông Vương-Văn-Chiob, kế-toàn-hàng Indochine Films et Cinemas Hanoi, quản-ling Phúc-Lâm, lóng Uông-Lê, huyện Thành-Oai, (H.B) mông-thường Tùng-Cửu-Phùm-Văn-Giai, xin có lời mừng ông.

Tết năm nay các ngài dùng giấy gì?

Giấy Kim-Thời

(Marque, dessin et modèle déposés)

Kiểu rất đẹp, mủ láng Hoa-kỳ rất tốt, dê cao-xu den duc ở bên Pháp, dê bên gấp bốn lần dê da hay dê crêpe, không churret và toet ra như dê crêpe, trông đẹp và nhẹ như dê da, dù mưa không ngấm nước. Giá rất rẻ.

Ban buôn và bán lẻ:

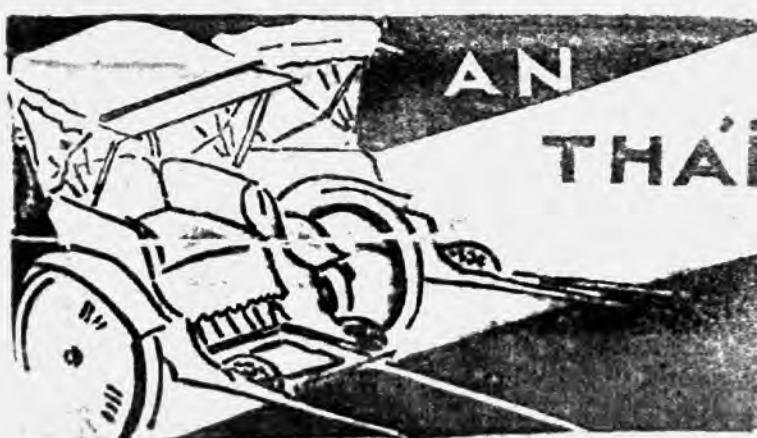
VAN-TOAN

95, Phố Hàng-Dầu, 95

HANOI

— Lúc nay cùa Trần để iỏi một cái đau quá t

Hình xe số 23 phố Cầu-đè Hanoi, vì sự hót hót nên đã đón cả cửa sang
sóng số 2 nhà Nguyễn-Trong-Hiệp.

Quanh việc bầu cử nghị-viên thay Hoàng Tich Chu

TAI DỄN HÒA - MÃ . . .

Ông Hà - Văn - Đốc, ông Phạm-Tá diễn thuyết...

của Việt-Sinh.

Hôm thứ sáu trước, ông Hà-văn-Đốc một người trong số ra ứng cử nghị viên hay ông Hoàng-tich-Chu, diễn thuyết để bầy tỏ chương trình của ông cho các cử tri nghe.

Các nghị viên ta vẫn được tặng tiếng tốt là ít nói, nay ông Hà-văn-Đốc ra ứng cử, thử xem ông « àn nói » ra thế nào?

8 giờ tối, Đến Hòa-Mã.

Bọn chúng và chầu chuộc trong so quanh chùa thi nhau kêu ran. Có lẽ chúng nó đang hối nhau tại sao lại có người rộn rít kéo nhau đến chỗ lịch mịch này. Nếu nó biết chúng ta đã nghe diễn thuyết hì có lẽ chúng nó còn có sức kêu to hơn thế nữa.

Trong sân chùa Đồng quá! Vòng rồng, vòng ngoài. Hết chỗ, các ông chèo cả lên hai tháp chùa, trèo cả lên nóc non bộ, bè nước. Nhiều người chịu đựng ngoài, trong bóng tối, nhiều người hối chật rủ nhau về.

Trước tôi cứ tưởng một cuộc diễn thuyết nhạt nhẽo, vô vị của các ông ứng cử, nhiều lầm là được chia người xem, thê mà cũng khá đồng. Người có quyền đi bầu đổi với người đi ứng cử không lãnh đậm, hững hờ.

Phiên một cái là lộn xộn quá. Không xếp đặt, thứ tự gì hết. Ông Hà-văn-Đốc đâu? Một enote diễn thuyết nhỏ hờ như thế này, mà cũng không xếp được hẳn hoi?

8 giờ ruồi. Một ông béo, lớn, kinh trắng, cầm một tập giấy đánh máy bước lên diễn đàn, nghĩa là bước lên cõi núi non bộ của nhà chùa.

— Thưa các ngài.

Gióng nói khàn khản, như người đã tập nói nhiều. Một người lo:

— Chết! những chướng kia trang, thiến bao giờ mới hết.

Ông Đốc cứ đọc, cứ đọc, đọc mãi giọng cứ khản.

Lai lịch:

1921 — Ông trong trận bắt rừng văn(?)

1923 — Về nhà đọc sách

1926 — Khảo cứu sách thuốc..

Kết luận: tiền vi quan, đạt vị sư.

(Một vài tiền vỗ tay)

Bấy giờ để chương trình. Việc học, — kẽ mõ, xin rộng quyền bầu cử. Rồi ông nói, nói rất nhiều, bàn rộng đến những cái vọn vật, nhỏ nhặt, éo người nghe đến tận mõi đầu dâu-đảm chân:

— Tôi ! thời ! dù rồi ! chứ!

(Vỗ tay)

Ô. Phạm-Tá

— Ông Phạm-Tá ! Ông Phạm-Tá !

Phạm-Tá nhún nhún đứng dậy ra giữa sân. Người ta thấy miệng ông lắp bắp:

— Nói to lên.

—

— Nói cho người ta nghe moi chứ.

Đứng lên ghế.

Phạm-Tá nhún nhún trèo lên ghế.

(Vỗ tay)

— Thưa các ngài... Tôi cũng có thể làm một cái chương trình giải như thế này (giang tag) nhưng giải mà gi, nói nhiều mà không làm được cũng vội ict.

(Vỗ tay, vỗ tag lót cả)

NHÀ THÍ NGHIỆM BỆNH LÂU GIANG Đã phát minh những thứ thuốc chữa về bệnh ấy

Hàu thuốc Lê-Huy-Phách làm thuốc đã lâu năm, đặt phòng riêng để thí nghiệm bệnh Lèu và Giang mai. Hồi năm 1931 đã phát minh những thứ thuốc này để chữa về bệnh ấy. Lâu nay phải (éstat aine), bài cứ mõ, mõa, bài bát túc, chí dùng từ 4 đến 6 là khỏi hẳn, mỗi ve giá 1000

Lâu nay phải chí dùng thường sinh s恻n lúu vàng đỗ, hay đặc cùng là vào vẫn lúu đỗ tên thấy nặng, chí mỗi mõ, yêu duối và còn sinh nhiều chứng khó chịu khác nữa. Như ta chỉ dùng 2 ve liệt trùng giá mỗi ve 100 và 1 bát to bồ ngũ-leng-trà làm 2p, hộp nhỏ lipo, là khỏi hẳn. Thủ thuật này ai dùng không sợ già tiền. Côn bệnh giang mai thì bài cứ nặng đều đều, sống thuốc của bài hiệu cũng không khỏi hơn là bệnh lèu, sẽ si điều biến. Muỗi hôi đều gi đình theo. Umbre opes giả 100 ngày

Ở xí muas thuốc gửi thư về sẽ cách Huân hoa giao ngón (C.R.) thư và mandat xin đỡ.

7. Lê-Huy-Phách 12 Route Sino-tù Hanoi (Tonkin)

Ông Phạm-Tá (hứng chí):

— ... giải mà làm gì, bằng chứng này (giang tag) mà làm gì, chương trình giải mà...

Mọi người thi thào: nói lại... nói lại lần...

— ... làm gì, giải như...

Mọi người ái ngại:

— Thời thời, nói rõ, nói rõ.

Phạm-Tá sực tỉnh, vừa cười vừa khoanh tay:

— ... ô, tôi ra ứng cử, xin các ngài... có thể có một cái chương trình, chương trình giải (giang tag) giải như thế này...

— Thời ! thời ! thời !

Ông Phạm-Tá xuống ghế, cù tri thin theo, áu yếm, thương.

○

Ông Lưu-văn-Phụng (báo Ami du people) ra nhảy lên ghế:

— Nếu tôi có vé, tôi không bắn cho ông Phạm-Tá.

—

— ... vì ông nhún nhún Xin các ông chờ tưống nhún nhún là một cái tốt, nhún nhún nhún là một cái tốt, nhún nhún nhún là... la modestie est une faiblesse

Cười. Tiếng ồn ào lấp cả tiếng ông

Phung, Ông Nguyễn Văn-Khai, mõ, bày ion ton ra, Ông nói gì, không ai hiểu, Lúng túng một hồi, ông lại lẩn vào đám người.

— Ông Phạm-Tá ra, phản nản về cách xếp đặt cuộc diễn thuyết.

Ông Hà-văn-Đốc, từ nay đến giờ vẫn khoanh tay đứng nghe, bước ra, lạnh lùng:

— Cuộc này tôi là chức, — ông đến đây nói, ông đã xin phép chưa?

— ... vì tôi thấy không có ai ra nói... nên...

Ôn ào, ông Đốc thấy bất lợi, lui, Rồi lại lui ra;

— Thưa các ngài, xin cảm ơn các ngài đã chờ lòng tốt đến đây... Tôi đã xin diễn các ngài nghe cái trường trình của tôi... còn ông Phạm-Tá, ông đến đây, ông nói vò...

— Yên đi ! thời ! thời ! thời !

Ông Đốc lau mõ bối chán, vào.

(oh tag)

Giải tán — Mọi người tản nát ra vè,

Tôi lảng tai nghe, dan êch, chầu chenic dưới ao yên lặng, không bầy kèn như trước.

VIỆT-SINH

Bài diễn-thuyết của ông Ch. Mau's

Thưa các ngài,

Nghệ họ diễn thuyết xong, chắc các ngài cũng cùng ý như tôi, các ông ấy nói lời cám. Các ông nói thời chẳng sợ theo lời, nói chẳng lương súc, nói chí để bịa bịa con ta mà thôi. Nhưng ông ấy, theo như ý riêng tôi thực chẳng đáng thay mặt ai biết.

Các ông chẳng kể đến danh dự của lời nói, nói mà làm chẳng được, đám nói chí của ông không lý trọng được danh dự của các ông. Vậy các ông chẳng tuề giờ nói danh dự chúng.

Hiện nay chỉ cần một ông nghệ biết vài điều sau này:

1 — Khi nghệ viên họp, ông nghệ sau này trong một vài giờ đồng hồ nghe tờ « dit của » của quan Thống-sir, dù tối hôm trước có ở dưới chí Đốc Sao cũng xin cố lấy nghệ lực để chống lại những cái gắt và ngáp dài ngô ngán.

2 — Khi bàn việc thi cao biết gả lôi và ba câu vấn đáp ngắn bằng tiếng pháp(không được dùng tiếng bồi):

3 — Biết làm một cái tình công.

4 — Đến buổi chính phủ có dài tiệc, ông nghệ sau này sẽ cần phải biết phép ăn cơm tay và trước mặt các quí quan, xin đừng xia ráng rời lại để lén mũi ngồi, và khi người ta đưa chén nước rửa tay xin đừng nhâm là chén nước xúc miếng.

Còn có phải buổi diễn thuyết hôm nay, các ông muốn thi nói phét, tôi đây có tờ chương trình sau này có thể đáp lại được các ông:

1 — Yêu cầu chính-phủ đào rông sông Nhị-Hà cho các tàu biển vào, Hanoi sẽ là một hải-cảng lớn nhất Á-Đông.

2 — Yêu cầu chính-phủ bắt thiếc - niêm Việt-Nam trong 30 tuổi phải trích bạch thuế phép (tù Bắc-Vi Veronoff).

3 — Yêu cầu chính-phủ Hanoi lấy số Bách-thù làm trường nước khai để tên lấy giống hach khai cho nhân-dân.

4 — Xin chính phủ mở rông phố Nguyễn Du và bắt buộc máy nhà sam ở ngõ Giangu phải rờ di để lấy chỗ làm vườn hoa

5 — Quyền tiêu lục tượng bà Bé-Tý để nhớ đến công đức của bà và tượng sẽ dựng & vườn hoa Giangu.

6 — Xin mở một tờ báo gọi là « lời các me » để bêu-buje sự cũ-quyền.

7 — Vì lòng nhân-loại và bác-ái, yêu cầu chính-phủ bắt buộc máy các Ông bắc-sỹ y-khoa Đông-Tháp phải tìm cách chay với cái tên chung hơn, không được quá cái thời kỳ chia thằng nười nay

8 — Tóm cùi lấy tuyết ở núi Thái-son để nhặt ngày hạ nhân-dân khai khai và nhặt là để thiên-niên trong lai của xã-hội tranh được cái bệnh đeo bùi thời tiết

9 — Bố xe kéo, cùi động những cuộc di bùi Sầm-son và Đô-son, những công cuộc ấy yêu cầu chính-phủ bảo hộ trợ cấp cho.

10 — Các bờ hè sẽ làm thành đường trottoirs ronlants cho bờ biển đỡ môi chấn

11 — Mở đường tàu bay thẳng từ Hanoi xuống Khâm-thien

12 — Yêu cầu thành phố Hanoi phải sửa sang lại cầu Thê-húc để tiện việc quyền sinh cho các thiền-sư nỗ lực tu hành quán giải phóng mà chẳng được?

Thưa các ngài, buổi diễn thuyết hôm nay nêu mà thi nói phét thi cái trường trình tôi đủ cả mọi tình cách, nhân quan xã hội giám cảm chắc chẳng thua ai.

Chúng tôi không muố các ông bịp chúng tôi, chúng tôi cũng rõ, biết thời thế, chúng tôi chỉ cần có một người thay mặt biết áo, biết nói, cần có bụng ngay thẳng, giữ lấy những khế từ những kẻ lợi dụng đó, với bờ ngoài chung cha với người tây biết những phép lịch sự. Lẽ phép của người không để người ta khinh dược là nhà quê nhà qua đây. Theo nghĩa của người tây huynh là dù

CH. MAU'S

Trong 16 năm chuyên nghiệp

về nghệ hội họa

Bản sở có đủ 204 cái kiều nhà đã làm tại Hanoi và các tỉnh. Ngài nào muốn xem kiều đã vẽ xin kính mời qua bộ tại Bản sở, trước là NGUYỄN GIA KHÁNH nay đặt là:

NHUẬN-ỐC TOUT POUR ARCHITECTURE
168 RUE LÊ-LỢI HANOI gần trường Thê-Duc.

Sẽ xin kính hứa để tạ các ngài đã có lòng tin yêu nghệ vẽ của bản sở trong 16 năm nay.

Rùa trong lò đào tạo
Trích trong truyện « Thủ sâm nghĩa nặng »
Thành lập chi số 61 :
Đó là một lò đào tạo, thân ta là
thanh gươm quý báu mà Người (Tao) vây
vết rắn trong lò đào tạo.

Đó là lò đào tạo, thân gươm, hay là lò
đào tạo để thành gươm quý báu thì
còn không thể đem dùng lò mà rắn được.
Hoa chẳng dùng lò để nấu, Còn như rắn
thì tất phải là công việc của bác sĩ họ

Người dân.
Trích ở tạp chí Đông Thành số 61 trang
Một nước cắp tiền phải có nhiều thứ bảo
gữ về súng cung thương cờ.

Xưa nay chỉ thấy nói về súng cung thương
cờ và súng cung cờ, vì thương là bùn
mà cờ cũng là bùn bẩn, tuy có khác
nhau là bùn đong và bùn ngòi, nhưng Từ
lần đã quên dùng lò rồi, chứ chưa ai
nghe dân bảo giờ.

Nét mờ mịt
Trích ở Ngọ báo số 1663 cột 6 :
Rồi nghiêm dần cười gương như cố giấu
nhưng nét mờ mịt ..

Nét mờ mịt nó thẳng hay cong ? Mà muốn
nhìn rõ nét mờ mịt sao không mếu gương,
nhìn cười gương. Cười gương thì khó lòng
g再见 được những nét mờ mịt ..

Hiện tại
Công bố: Ấy trong truyện « Đến bờ

sóng Nhạc.

Lũy tre xanh thung này sỏi bóng au蜻
giống nước trong veo lồng lề. Sau bức tường
thiên tảo ấy ..

Tường cũng nhân tạo đây chứ. Nếu cho
là tuy ngót trời trồng nhưng phải có sào trời
giúp mọi mọc được, làm cái tường gạch
cũng có thể là bức tường thiên tạo, vì
cũng phải nhờ sức thiên tạo mới có đất,
cô người V. V ...

Nguyễn Thành Hưng.

Trích trong báo Thanh Nghệ Tinh số 139
Nguyễn Thành Hưng, ai còn là già ba chín tên
ý mà còn phải giới thiệu cho nhàn tai đọc
giá.

Nếu giới thiệu có ba chữ tên thi viết ra
như thế cũng là giới thiệu rồi. Còn như
nói « ai còn là già thi đe già ngoại ». Bắc
chúng tôi thực mới quen cái tên ấy từ
ngày cái tên ấy dùng về phương diện dân
mà xin tăng lương quan chức. Vậy nên
giới thiệu lắm.

Vân cầu

Cũng trích ở bài ấy.

Làm một người dân biền mà vẫn cần thiệt
qua như thế.

Ý chàng tác giả muốn nói ông Nguyễn
Thành Hưng thay đổi ý kiến mua chồng
quả. Nhưng chữ vân cầu vào cuối này thi
không có nghĩa chi hết, vì vân cầu là một
đám mây đương không có hình gì mà bằng
biểu ra hình con chim kia.

NHẤT GIAO CÁO

Ai dùng nước hoa nên biết

NUỐC HOA—La Reine des Parfums « Bà chúa nước hoa »
hơn rất lịch sự, không hắc, súc một lần thơm mãi.

Lọ nhon 1p50 Lọ nhỏ 0p85

THUỐC SỨC TÓC—Rất hợp thời không nhòn không có
gầu, rất vệ sinh không bay đau mắt, mèm chải thế nào
cắt cũng không sờn xuống mặt, giá bán theo bên Pháp, rất ha
Fixateur Parisienne — tức cứng hay tập th thoái nên dùng

Lọ nhon 0p58 Lọ nhỏ 0p50

Fix-Prillanbel — tức mềm nên dùng

Lọ nhon 0p45

Lọ con 0p25

Brillintine Dollar — thứ này thi nhon

Thứ thường 0p45

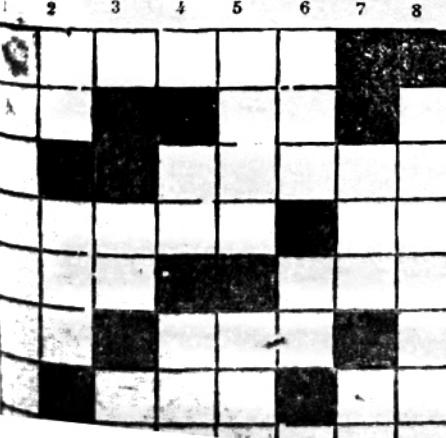
Thứ Lux 0p30

Bán tại các tạp lợn Hanoi

Ở tỉnh xa si muốn mua buôn mua lẻ xin vết thư hỏi

VAN HOA 48 Rue Tirant — Hanoi

Bản II

Ngang

- Khô sô long dong (tiếng kép)
- May di dời với chữ Đam. Chất đặc của rắn. Một chữ cầm (voyelle)
- Một chữ cầm. Một nước ở Au-châu. Dọa.
- Thất lung của áo các quan. Một chữ chí ái-án.
- Không biền. Một tiếng rời.
- Đè tẩy cười. Chữ ở đầu tên ba thành phố ở xác-ký.
- Một chữ cầm. Võ sỹ. Một giống cá bè.
- Không rộng rãi.

Dọc

- Hay làm.
- Không nói. Cảnh nặng.
- Một chữ âm (voyelle). Mù nhà sư. Không có tội.
- Đi dời với tiếng Dugg. Đỗ dùng làm vườn.
- Đi dời với tiếng Dugg. Tiếng Nô lộn ngược. Một chữ cầm.
- Mười mươi, súng sướng khoan khoái. Một chữ âm.
- Chữ cầm. Cái đê chặn hoa. Em (tiếng tàu).
- Không yêu dấu (tiếng kép).

Lý Phèo đỡ phó ruộm bờ hồ

- Mặt thí lâm tắm rồ hoa,
- Hủ sít eo ghét thấy ta cũng sít
- Khối lình còn dù trơ trơ
- Càng lanh lắc lâm edg đơ ráy nhiễu,
- Là cái gì?
- Võ thủ vĩ vĩ, sinh tại sơn lâm,
- Nang thực nhạc hắc nòng ẩn túi
- Là cái gì?
- Thần linh nhất tháo, v phuc
- Bié mẹ sinh ra, bắt nồng ^{thần đai} ngón mìn,
- Tử già nhì thần nhất tú?
- Là cái gì?

- Mỗi người mỗi nước mỗi nơi.
- Có con voi nắm chơi bụng chưởng
- Nơi no thiếp đè trong lòng,
- Áo may cho cao thiếp chẳng qua chí
- Là cái gì?

- Đầu leo là súc vật.
- Đầu leo ca tiếng người.
- Tao là nết công tử bột.
- Tao là đực tiểu thư với.
- Cụt đuôi là tập sách,
- Mặt đầu có hình thai.
- Là cái gì?

- Dở hơi, xương ách, đảo điện
- Đem nồng cái dít (xin lỗi) lên trên làm
- dầu.

Bò chử

- Chim đẹp chỉ vì lòng
- Mắt dầu thí là áng
- Mắt dưới sẽ là gác
- Thể là chử gì đấy?
- Là chử công
- Anh dâu sắc sảo và chung
- Anh bắt lưỡng mạnh binh hàng phái

- Một mai tay chém đầu roi
- Thi anh óm hết mọi người phu nhár.
- Là chử Kiếm

- Tỏi, dầu cảng như đuối,
- Lam mầu cho người coi.
- Mình tôi có ba khác
- Nhung mà không được tươi.
- Là chử Giang

- Đầu ca, dueo thi hát,
- Ái đánh biết kêu vang.
- Bô cả ca lán hát
- Là đời áng Lura-Bang.
- Là chử Khánh

Tất là của qui rừng sâu
Vẫn nhân vui gọi là mầu da các cỏ
— Cứ gi? Cứ cỏ bão dầm cho.

Lạy Kiều

Một cơn mưa gió nắng nè.
Thương gì đến bột tiếc gì đến với

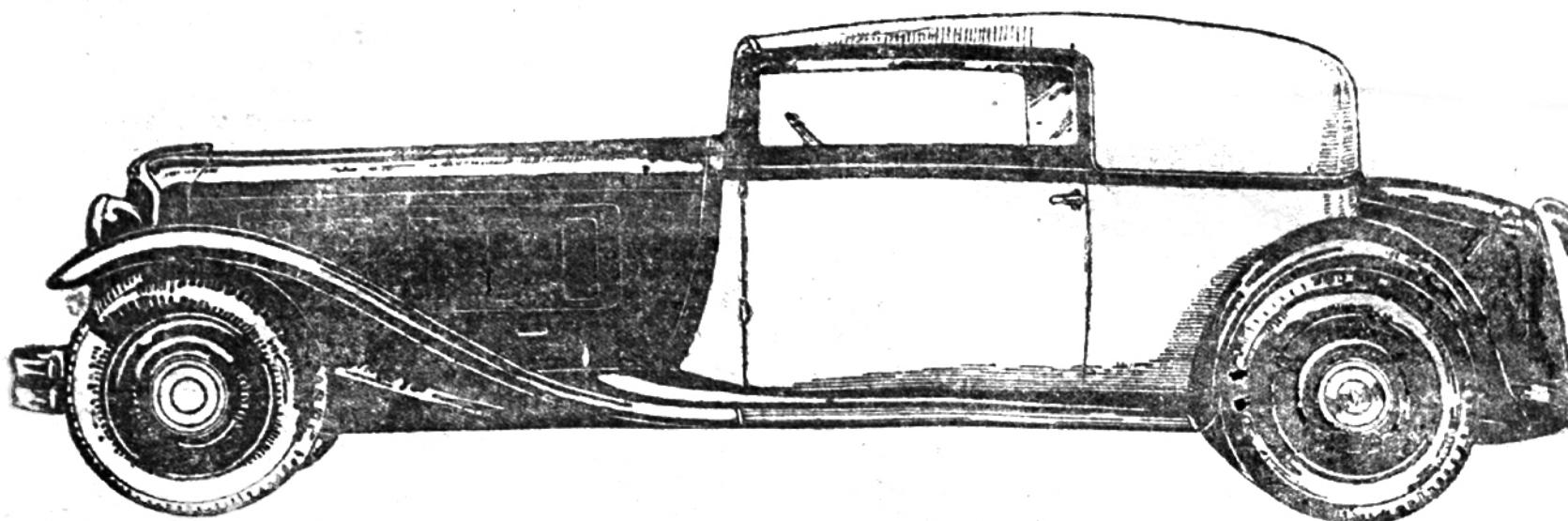
Mùa nực năm nay xin giới thiệu các ngài
thú phân Purblanc đê đánh giày mù. Nó
có đặc tính là rất trắng vì chê toàn băng
nguyên chất Blanc de neige, sẽ đánh qua
cung đú trắng một tuần lễ, không thôi tay
không hại vải, không bát bụi, kỳ diệu.

Mua buôn hối M.C hung 7 Phố Nhà Thờ (Lamblob)
gần rẽ ra Hàng Hải Hanoi

Giải nghĩa Bản I

T	H	O	N	E	T	J
R	O	C			R	U
U	À				Ú	Y
T	I	É	N	Đ	I	È
				C	H	À
I	N	H	Ø	I		
C	Ó				Đ	
H	I	É	M		À	

CHINH THU'C XE CỦA PHÁP
MÀ CÁC NGÀI HOAN NGHÊNH HƠN CA

Xe Nerva Sport

hiệu **RENAULT**

8 máy một hàng

S T A I

HANOI-HAIPHONG

ĐẠI-LÝ ĐỘC-QUYEN